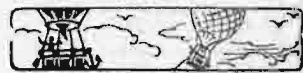

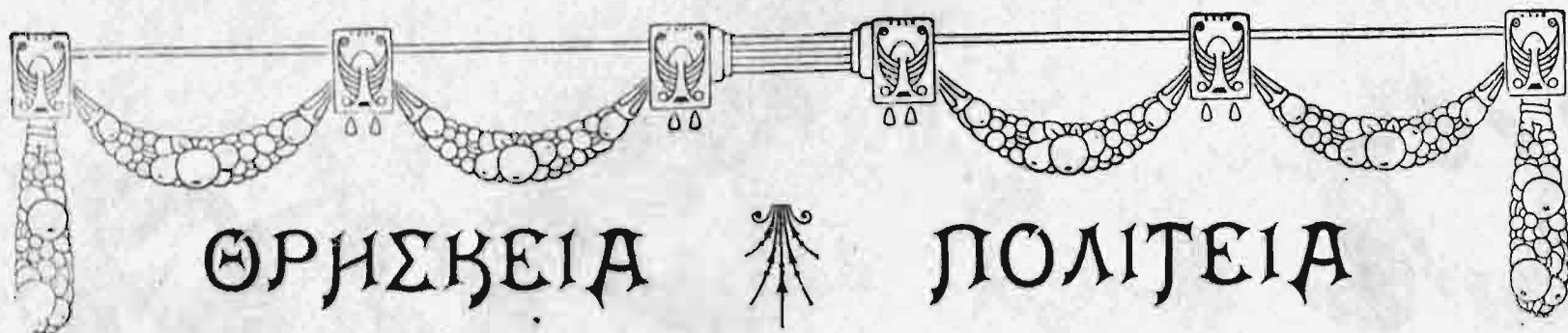
'Αε' 'Οηα

ΑΙΘΕΡΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ἐν Ἀμερικῇ ἤρχισαν νὰ τελῶνται γάμοι καὶ ἐπὶ ἀεροπλάνων. Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τοὺς νεονύμφους τελούοντας τὸ γαμήλιον ταξίδιον των ἐπὶ ἀνθοστολίστου ἀεροπλάνου. Ἰδέτε αὐτοὺς πόσον εἶναι εὐτυχεῖς!

ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ

Εἰς τὴν αὐριανὴν περικοπὴν τῆς πρὸς τοὺς Γαλάτας ἐπιστολῆς του, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει, ὅτι καύχημά του εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου καὶ ἀναφωνεῖ: «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ».

Καύχημα λοιπὸν διὰ τὸν ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν εἶναι τὸ πρόην σύμβολον τῆς ἀτιμώσεως καὶ τῆς προσβολῆς, ὁ Σταυρὸς, τὸ ὄργανον αὐτῶν τῶν βασάνων καὶ τῶν κακώσεων. Καὶ διατί ὅχι; Χάρις εἰς τὸν Σταυρὸν ἀνέθαλε μία νέα Ζωή, μία ἄγνωστος χάρις καὶ δι' αὐτοῦ ἐσκορπίσθησαν ἀνά τὸν κόσμον οἱ πολυτίμοι σπόροι τῆς ἀληθείας. Διὰ τοῦ Σταυροῦ κατελύθησαν αἱ ιδιοτελεῖς τῶν ἀνθρώπων θρησκείαι καὶ κατεσίγησαν τὰ ποταπὰ πάθη. Διὰ τοῦ Σταυροῦ ἀνῆλθεν εἰς τὸν Ὀλυμπον τῶν ἀρετῶν ἡ Ἐγκαρτέωσις καὶ ἡ Αὐταπαρνησία καὶ καθιερώθη ἡ Ἀμνησικακία καὶ ἡ Συγχώρησις.

Δι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν καύχημά του καλεῖ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰς λέξεις του, θεωροῦντες τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς χριστιανισμοῦ ὡς τὸ μοναδικὸν καύχημά μας, τοσούτω περισσότερον, ὅσον, μεταγενέστεροι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἠτύχησαμεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰς εὐεργεσίας τῆς νέας θρησκείας, τὰς ὁποίας παρέσχεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἄν ὁ ἐκ Ταρσοῦ ἀπόστολος διέθετε καὶ προφητικὸν πνεῦμα, ἐξαγγέλλων τὸ ἐπὶ τῷ Σταυρῷ καύχημά του, ἡμεῖς, ἐπὶ γεγονότων συνεχῶν καὶ ἀλληλεπιδεῶν στηριζόμενοι, δὲν πρέπει νὰ ὑστερήσωμεν εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην.

Ὁ Σταυρὸς ὅς εἶναι τὸ μοναδικὸν μας καύχημα. Ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς Ἕλληνες, ὀφείλομεν αὐτῷ τὴν ἀνάπλασιν, τὴν ὑπαρξίν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν. Διότι, ἂν δι' αὐτοῦ ἀνεγεννήθημεν ὡς ἄνθρωποι καὶ ὑπέστημεν ὅλην τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδοσιν τῆς Ἀληθείας, μὴ λησμονήσωμεν, ὅτι περὶ τὸν Σταυρὸν συσπειρωθέντες ἠγωνισθημεν, καὶ τὸ σύμβολον τοῦτο ἡ ὑπὲρ ἡς κρηπὶς τῶν τροπαίων μας ἡ τὸ στήριγμα τῆς καταπονηθείσης ψυχῆς μας. Δι' αὐτοῦ κατηγάγομεν τὴν εὐγενεστέραν ἐπιβολὴν καὶ ὅταν πάλιν ἡττημένοι ἐν τῷ ἀγῶνι ἐπίπτομεν, πάλιν εἰς αὐτὸν ἐστηριζόμεθα καὶ ἐξ αὐτοῦ ἠντιοῦμεν νέας δυνάμεις.

Ὁ Σταυρὸς ὑπῆρξε διὰ τὸ ἔθνος τὸ ἱερὸν σύμβολον, τὸ μέγα λάβαρον, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μόνου ἐνίκησεν ἡ ἡττηθὲν ἐδοξάσθη. Ὁ Σταυρὸς ὅς εἶναι τὸ καύχημά μας, διότι καὶ ὡς ἄνθρωποι καὶ ἰδίᾳ ὡς Ἕλληνες εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν τὸ πᾶν.

Ἀλλ' ἂν καυχώμεθα εἰς τὸν σωτήριοιόν τοῦτον Σταυρὸν, ἡ καύχησίς μας αὕτη καθίσταται μωρολογία, πλάνη καὶ παραλογισμός, ἂν δὲν συνοδεύηται καὶ δὲν συνυπάρχῃ μετὰ τῆς ἐπιγνώσεως τῶν πρὸς αὐτὸν καθηκόντων μας. Ἀφοῦ διὰ τοῦ Σταυροῦ — οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἀρνούμενος — διετηρήσαμεν τὰ πολυτιμότερα τῶν παλλαδίων μας, τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασιν, τὴν ἐνότητα, τὴν ζωὴν, νομίζω, ὅτι, ἂν ὅχι ἐκ τυπικῆς εὐγνωμοσύνης, ὅσον ἐκ συναισθήσεως, ὀφείλομεν νὰ συσπειρωθῶμεν περὶ αὐτόν, ν' ἀποτελέσωμεν μίαν ἱερὰν ἄμιν καὶ ἰσχυρὰν ἄλυσιν, μίαν συμπαγῆ ὁμάδα, μίαν ἀδιάσειστον ὁλότητα, μὴ χανόμενοι εἰς ἐξεζητημένας ὀρθολογιστικὰς δῆθεν θεωρίας, καὶ μὴ πλανώμενοι ἀπὸ τὰ καινὰ δαιμόνια τῆς νεωτέρας σοφιστείας. Ὁ Ἕλλην ὡς Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ ὡς γνήσιον τέκνον τοῦ ἔθνους του, πρὸς τὸν Σταυρὸν ὀφείλει ν' ἀτενίσῃ, πρὸς αὐτὸν νὰ ἐλπίσῃ καὶ δι' αὐτοῦ νὰ δρᾷ.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Σταυρὸς θὰ καταστῇ τὸ ἀληθὲς καύχημα καὶ ἡ ἀρραγὴς βακτηρία πρὸς καθοδήγησιν τῶν βημάτων μας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Τὰς ἡμέρας ταύτας ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ἐπηρεασμένη μετὰ τὰ δύο φλέγοντα ζητήματα: τὸ τῆς Τριπολίτιδος καὶ τὸ Κρητικόν. Καὶ τὸ μὲν ζήτημα τῆς Τριπολίτιδος, ἀπόρριψις τῶν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας διενέξεων πρὸς ἐπικράτησιν ἐν Μαρρόκῳ, δὲν ἐτέθη ἀκόμη ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἵνα συζητηθῇ μετὰ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ μὴ, ἀλλ' ὅ,τι ἡδύνατο νὰ γίνῃ καὶ νὰ λεχθῇ, ὅπως καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο λάβῃ τὴν πρὸς τὴν διπλωματίαν ἀγούσαν, ἐλέγχθῃ καὶ ἐγράφῃ.

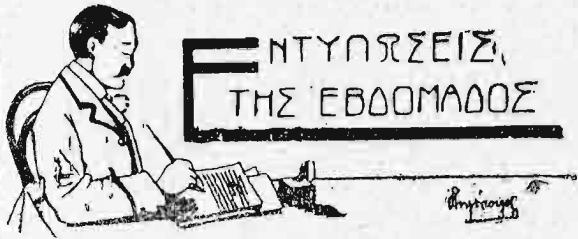
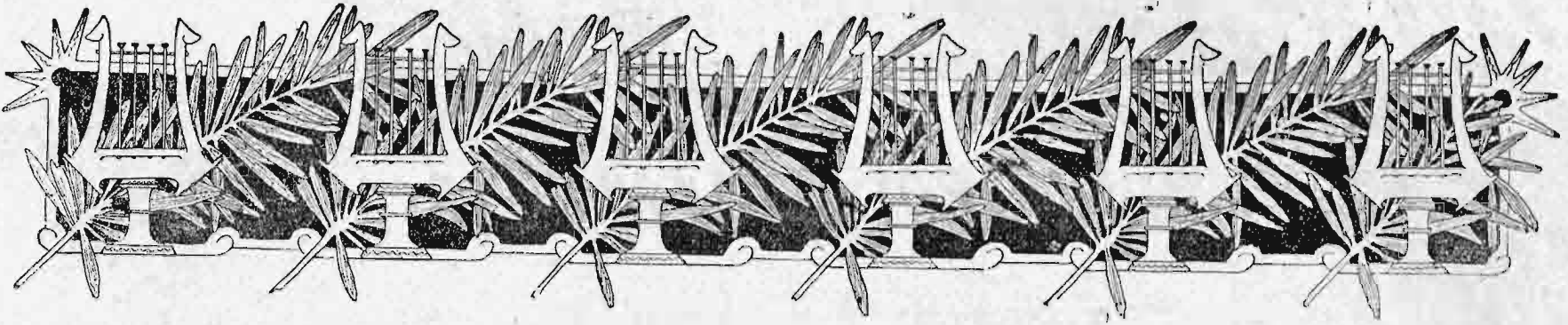
Διαψεύδονται αἰφνης συνεντεύξεις Τούρκων διπλωματῶν μετὰ τῶν Ἰταλῶν συναδέλφων των, δηλοῦνται ἐπισήμως ἐκ μέρους τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, ὅτι ἐν ἐλήφθησαν τ' ἀναγραφόμενα μέτρα πρὸς κατάληψιν τῆς Τριπολίτιδος. Ἐν τούτοις, οὔτε ὁ ἰταλικὸς τύπος παύει νὰ γράφῃ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὡς περὶ γεγονότος, οὔτε ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις φαίνεται ἀποδίδουσα μικρὰν σημασίαν εἰς αὐτό. Ἐπάλληλα ὑπουργικὰ συμβούλια ἡσχολήθησαν μετὰ ἐνδεικνύμενα ὑπὸ τῆς περιστάσεως μέτρα, ὅ,τι δ' ἐτι μᾶλλον δίδει σημασίαν εἰς αὐτήν, εἶναι ἡ ἀπόλυτος μυστικότης καὶ ἐχεμυθία, ἡ τηρηθεῖσα ἐπὶ τῶν ληφθεισῶν ἀποφάσεων. Ἡ Τριπολίτις, ἄλλως τε, διὰ τὴν Τουρκίαν εἶναι χώρα, μεθ' ἧς συνδέεται στενότερα καὶ διὰ πολλῶν συμφερόντων, μόνον ἢ ἡ βία θὰ τὴν ἐξηγάγκαζεν εἰς ἐγκατάλειψιν. Ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς, ἡ Τριπολίτις ἀποτελεῖ θαυμάσιον πολεμικὸν σταθμόν. Κειμένη μετὰ τῆς Αἰγύπτου πρὸς ἀνατολὰς καὶ τῆς Τύνιδος πρὸς δυσμὰς, ἔχει ἐμδοχὸν μὲν ἑνὸς ἑκατομμυρίου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, πληθυσμὸν δ' ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον. Ἐμπορικῶς ἡ Τριπολίτις δὲν ἀποτελεῖ σπουδαῖον παράγοντα, στερεῖται βιομηχανίας καὶ λιμένων ἀσφαλῶν, ἐν τούτοις καὶ τὸ ὑπάρχον ἐμπόριον τῶν ταπήτων δύναται νὰ λάβῃ μεγαλειτέρας διαστάσεις καὶ ἡ βιομηχανία ν' ἀναθάλῃ ἐκεῖ.

Ἡ Τριπολίτις ἀπὸ τοῦ 1551 περιήλθεν εἰς τὴν τουρκικὴν κατοχήν, τῷ 1714 ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητος ὑπὸ τοῦ Ἀχμέτ βέη, ἐπαναστατήσαντος, ἀλλὰ τῷ 1835 ἡ Πύλη κατέλυσε τὴν ἀνεξαρτησίαν ταύτην καὶ ἔκτοτε αὕτη ἀποτελεῖ βιλαέτιον.

Τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ ἕτερον φλέγον ζήτημα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: Αἱ τέσσαρες Προστάτιδες Δυνάμεις, εἰς τὰς ὁποίας ταυτοχρόνως σχεδὸν εἶχον ἀποταθῇ ἐσχάτως ἢ τε Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις καὶ ἡ Κρητικὴ Πολιτεία ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς λήξεως τῆς ἀρμοστείας τοῦ κ. Α. Ζαΐμη, ἀπήντησαν διὰ διακοινώσεως, ἥτις ἐπεδόθη εἰς τὸν βασιλέα Γεωργίου, διαμένοντα ἐν Κοπεγχάγῃ, εἰς τὴν Κρητικὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τέλος τὴν Τρίτην ὁ τρέχοντος εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν. Διὰ τῆς διακοινώσεως ταύτης δηλοῦται, ὅτι αἱ Δυνάμεις ἀπεφάσισαν, ὅπως μὴ πληρώσωσι τὴν κενωθείσαν θέσιν ἀρμοστοῦ ἐν Κρήτῃ, διατηρήσωσι τὸ ἥδη ἐν ἐνεργείᾳ καθεστὼς καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἀρμοστοῦ δικαίωμα τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Ἡ διακοινώσις αὕτη, τῆς ὁποίας τὸ πρὸς τὴν Τουρκίαν ἐπιδοθὲν κείμενον δὲν ἀναφέρει περὶ τοῦ droit spécial τοῦ βασιλέως Γεωργίου, εὐηρέστησε τοὺς ἐν Κρήτῃ. Ὁ βασιλεὺς ἀπήντησεν ἥδη εἰς τὰς Δυνάμεις, ἡ δὲ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ἐτοιμάζει νέαν διακοινώσιν, σκοπεύει δ' ὅπως προδῇ καὶ εἰς ἄλλα διαδήματα. Ὁ τουρκικὸς τύπος τηρεῖ μετριοπαθῆ στάσιν, σχετικῶς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, αἱ δ' ἀντιπολιτευόμεναι τῇ Κυβερνήσει ἐφημερίδες θεωροῦσι τὰ τελευταῖα διαδήματα αὐτῆς, ὡς σκοποῦντα τὴν ἐδραίωσιν τῆς θέσεως τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τὸ Μαρροκινὸν πρόβλημα, ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἀνταλλαγαὶ διακοινώσεων καὶ ἀντιδιακοινώσεων μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας. Ἡ τηρουμένη ἐχεμυθία, δίδει πηγὴν εἰς διαφόρους διαδόσεις, ἡ ἐπικρατεστέρα τῶν ὁποίων εἶναι, ὅτι ἡ Γερμανία δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα μέχρι πολέμου.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Περιφερόμενη προχθές εις ἓν τῶν προαστείων μας καὶ ἀπελάμβανον τὰ θέλητρα, τὰ ὁποῖα ἡ ὥραία αὕτη ἐποχή, ἣν διατρέχομεν, σκορπίζει ἀφθόνως, ὅτε ἐκ τοῦ πλήθους τῶν περιπατητῶν βλέπω νὰ προβάλλῃ μία γνωστὴ φυσιογνωμία μειδιῶσα θριαμβευτικῶς. Ἦτο ὁ φίλος Παραδοξόπουλος, ὅστις, καθὼς ἐνόησα, διακρίνας με μεταξὺ τῶσων, μ' ἐθεώρησεν ὥς πολὺ καλὴν λείαν καὶ ἤρχετο καὶ πάλιν νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ. Ἐφόρει νέον παρὰ ξενον λαιμοδέτην, σημεῖον, φεῦ! ἀψευδὲς ὅτι εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ μίαν νέαν ιδέαν, τὴν ὁποῖαν ἐξάπαντος ἐπόθει νὰ ἐκχύσῃ ἐκ τῆς σοφῆς κεφαλῆς του.

Παρεκάλεσα ὅλους τοὺς ἐπιγείους καὶ ἐναλίους θεοὺς νὰ μὲ βοηθήσωσι ν' ἀπαλλαγῶ τῆς προβλεπομένης φλυαρίας του, ἀλλ' οἷμοι! αἱ δεήσεις μου δὲν εἰσηκούσθησαν καὶ διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθην ἔρμαιον καὶ ὑποχείριος τοῦ παραδόξου φίλου μου.

Οὗτος οὔτε κἀν ἐφρόντισε νὰ μὲ χαιρετήσῃ· μ' ἐκράτησεν ὅμως ἐκ τῶν δύο βραχιόνων μὲ νευρικὴν δύναμιν, ὥσανεὶ ἐφοβεῖτο μὴ τῷ ἐκφύγῃ, καὶ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του, διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμούς του, μ' ἐρωτᾷ :

— Εἶσαι εὐτυχής;

Ἡ ἐρώτησις ἦτο ἀπότομος καὶ ἀρκετὰ ἀνέλπιστος, ὥστε εὐθὺς ἀμέσως ἦτο ἀδύνατον νὰ τῷ δώσω ἀπάντησιν. Ἐκεῖνος ὅμως, βλέπων με διστάζοντα, προσέθηκεν :

— Εἰπέ μου λοιπὸν εἰλικρινῶς καὶ χωρὶς ὑπεκφυγᾶς : εἶσαι εὐτυχής; ναὶ ἢ ὄχι;

Ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν καὶ θέλων νὰ πλησιάσω περισσότερον πρὸς τὴν ἀλήθειαν,

— Ὅχι, τῷ ἀπήντησα, δὲν εἶμαι «εὐτυχής» ἀλλὰ... πρὸς τί ἡ ἐρώτησις αὕτη;

— Μὴν ἐρωτᾷς μόνον ἀπάντησέ μου εἰς ἐκεῖνο, ποῦ θὰ σ' ἐρωτήσω : Θέλεις νὰ γίνῃς εὐτυχής, διαρκῶς καὶ ἀσφαλῶς εὐτυχής;

Δὲν ἐχρειάζετο νὰ σκεφθῶ πολὺ διὰ τὴν ἀπάντησιν.

— Ναί, τῷ εἶπον.

— Τότε λοιπὸν ἔλα μαζί μου καὶ ἄκουσέ με προσεκτικᾶ· ἐγὼ εἶρον τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας!

Ἡ φράσις του μ' ἐγαλβάνισε καὶ ἀφέθη νὰ μὲ παρυσύρῃ ὁ φίλος μου εἰς μίαν ἄκραν τῆς παραλίας, μακρὰν τοῦ θορύβου καὶ τῆς κινήσεως. Ἐκαθίσταμεν ἐκεῖ καί, ἐπιθυμῶν ἵνα ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον γίνω κάτοχος τῆς

σοβαρᾶς ἀποκαλήψεως, τὴν ὁποῖαν ἀπρόσκλητος προσεφέρετο νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ, τῷ λέγω :

— Σ' ἀκούω, ἄρχισε.

Ἐκεῖνος, φανεῖς ὅτι δὲν ἤκουσε κἀν τὴν προτροπὴν μου ταύτην, ἀφοῦ ἔστρεψε βραδέως τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον διήρχετο, μ' ἐρωτᾷ :

— Τί νομίζεις; οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι εὐτυχεῖς ἢ ὄχι;

— Δὲν γνωρίζω, τῷ ἀπήντησα.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ γνωρίζω, μοῦ εἶπε ξηρῶς. Βλέπεις ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὑπερηφάνως βαδίζων εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ; Εἶναι πλούσιος, πολὺ πλούσιος· ἔχει ὅσα θέλει χρήματα, δύναμιν, ὑπόληψιν· ἐν τούτοις δὲν εἶναι εὐτυχής, διότι τὴν καρδίαν του φλέγει μία ιδέα, τὴν ζωὴν του τὴν εὐτυχὴ πικρίζει ἡ ἀνάμνησις· ἐνθυμεῖται τὸ παρελθόν του, παρελθὸν ἄσημον, καὶ λυπεῖται, ἡ δὲ ἀνάμνησις αὐτὴ τὸν καθιστᾷ δυστυχῇ, ἀληθῶς δυστυχῇ, ἐνῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας φαίνεται πολὺ εὐτυχής.

— Πᾶ!

— Μάλιστα· πρόσθε τώρα βλέπεις ἐκεῖνην τὴν μεσήλικα κυρίαν, τὴν κατάφορτον ἐξ ἀδαμάντων καὶ χρυσῶν κοσμημάτων, ἥτις βαδίζει βραδέως, φέρει τὰ φασματὰ συχνὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μειδιᾷ δὲ εἰς τοὺς πρὸ αὐτῆς βαθέως ὑποκλινομένους; εἶναι σύζυγος τοῦ κ. Χ. Ζῇ μετ' αὐτοῦ συζυγικὸν βίον λαμπρόν, εὐτυχῇ. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι εὐτυχής.

— Πῶς αὐτό;

— Τὴν καρδίαν της συσφίγγει καὶ αὐτῆς ἡ ἀνάμνησις. Ἐνθυμεῖται τὸ παρελθόν της, ἐνθυμεῖται τὰ κάλλη τῆς ἀποπτύσεως νεότητος, τὸν θαυμασμόν τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν ἀνδρῶν καὶ τὸν φθόνον τῶν ὁμοφύλων της, καὶ βλέπουσα ἑαυτὴν ἤδη μαραινομένην καὶ φθίνουσαν ὑπὸ τὴν σκληρὰν τῶν ἐτῶν ἐπιθρίαν, λυπεῖται, ἡ δὲ ἀνάμνησις αὐτὴ μαραίνει τὴν ἄλλην εὐτυχίαν της. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐφαντάσθη, ἀλλ' ἤκουσα ἐκ τῶν χειλέων τῆς Ἰδίας. Ὁ κ. λοιπὸν Β. καὶ ἡ κ. Χ. εἶναι δυστυχεῖς ἐξ αἰτίας τοῦ παρελθόντος, δυστυχεῖς, διότι ἡ μὲν ὑπῆρξεν εὐτυχής, καθὸ ὥραία, ὁ δὲ ἀπλούστατα ἄσημος.

— Περίεργον ὄντως αὐτό.

— Ἐλθωμεν τώρα εἰς ἄλλον· ὁ κύριος, ὁ κομψὸς καὶ εὐγενὴς ἐκεῖνος κύριος, ὅστις κάθεται εἰς τὸ τρίτον πρὸς τὰ ἀριστερὰ τραπέζακι τοῦ ἀπέναντι καφερείου, δὲν ἔχει λόγους νὰ λυπῇται διὰ τὸ παρελθόν του, δὲν εἶναι ὅμως ἐν τούτοις ὀλιγότερον δυστυχής.

— Διατί λοιπὸν;

— Διότι δὲν εἶναι εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἀπὸ τὸ περιβάλλον, μάλιστα ἀπὸ τὴν θέσιν του, τὴν ὁποῖαν ὅλοι μας θὰ ἐθεωροῦμεν ὥς μοναδικὴν εὐνοίαν τύχης. Ἐν τούτοις, ἂν τὸν ἐρωτήσῃ καὶ ἂν σοῦ ἀπαντήσῃ εἰλικρινῶς, θὰ σοῦ ὁμολογήσῃ τὴν λύπην του ταύτην. Ἦθελε νὰ εὐρίσκεται ὑπὸ

ἄλλας περιστάσεις διὰ νὰ δράσῃ ἴσως περισσότερον ἢ διὰ νὰ δοξασθῇ ἀφθονώτερον. Δὲν γνωρίζω οὔτε θέλω νὰ κρίνω ἂν ἔχῃ δίκαιον ἢ ἄδικον. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μ' ἐνδιαφέρει τώρα, εἶναι νὰ σοῦ εἶπω, ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι δυστυχής, δυστυχής ὥς ἐκεῖνοι, περὶ ὧν σοῦ ἀνέφερον, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τοὺς ἰδίους λόγους, διότι ἐκεῖνους λυπεῖ τὸ παρελθόν, ἐνῶ τοῦτον τὸ παρὸν πλήττει. Ἐλθωμεν τώρα καὶ εἰς ἑμαυτόν, ναί, εἰς ἐμὲ αὐτόν, τὸν ὁποῖον γνωρίζω καλλίτερον ὅλων τῶν ἄλλων τῶν περιστοιχούντων ἡμᾶς. Ἐγὼ, φίλε μου, εἶμαι δυστυχής· μὴ ἀπορῇς· ἀλλ' ὄχι διὰ τὸ παρελθόν, οὔτε διὰ τὸ παρὸν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέλλον.

— Διὰ τὸ μέλλον;

— Μάλιστα, φίλε μου, φοβοῦμαι τὸ μέλλον. Τὸ παρελθόν τὸ γνωρίζω καὶ δὲν τὸ φοβοῦμαι, τὸ παρὸν μ' εὐχαιριεῖ ὅπως δὴποτε, ἀλλ' ἡ ἀβεβαιότης τοῦ μέλλοντος, τῆς ἐπομένης ἡμέρας, μὲ καθιστᾷ δυστυχῇ, κυριολεκτικῶς δυστυχῇ.

— Νομίζω, ὅτι ὁ φόβος αὐτὸς δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως.

— Ἴσως· μὴ ἐξέταξε ὅμως τοῦτο, ἀλλὰ μόνον ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι. Καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι ὑπάρχει· ἔχω δὲ—καὶ τὸ καυχῶμαι—πολλοὺς ὁμοίους μου εἰς τὴν τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν, δυστυχεῖς διὰ τὸν φόβον τοῦ μέλλοντος.

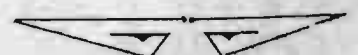
Φαίνεται, ὅτι εἶχε κουρασθῇ ὁ συνομιλητής μου καὶ ἐξήτησε ν' ἀναπνεύσῃ ἐπὶ τινα λεπτὰ σιγῶν. Ἐγὼ ὅμως, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσω τὴν συνοχὴν τῶν λόγων του καὶ τὴν σχέσιν τὴν ὑπάρχουσαν εἰς τὰς εἰκόνας τῶν προσώπων, περὶ ὧν μοι ὁμίλει, ἀγωνιῶν δὲ νὰ μάθω τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας, τὸν ἠρώτησα :

— Καὶ τὸ συμπέρασμα;

— Τὸ συμπέρασμα; δὲν θὰ κοπιᾷ τις διὰ νὰ τὸ ἀποκαλήρῃ. Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶναι, ὅτι διὰ νὰ εἶναι τις ἀπολύτως καὶ διαρκῶς εὐτυχής, πρέπει νὰ λησμονήσῃ τελείως τὸ παρελθόν του—εἴτε δυστυχής, εἴτε εὐτυχής, ἀδιάρκορον—νὰ μένῃ τελείως εὐχαριστήμενος ἐκ τοῦ παρόντος, καὶ νὰ μὴ παύσῃ νὰ ἐλπίζει διὰ τὸ μέλλον...

Ἐν σύριγμα τοῦ ἀτμοπλοίου μ' ἐξήγειρεν ἦτο τὸ τελευταῖον ἀτμόπλοιον τῆς γραμμῆς, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο πρὸς τὴν Γέφυραν. Ἀφῆκα τὸν φίλον μου καὶ ἐπήδησα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· μὴ γνωρίζων ἂν ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσω αὐτόν διὰ τὴν πρὸς με ἀποκάλυψιν του ἢ ὄχι. Ἐν τούτοις, ἐν ᾧ τὸ ἀτμόπλοιο διέσχισε τοῦ Βοσπόρου τὰ ἱγρὰ κέλευθα, ἐσημείωσα ταχυγραφικῶς τὴν ἀκουσίαν αὐτὴν συνέντευξιν καὶ σᾶς τὴν προσφέρω, ζητῶν συγγνώμην, ἂν, ποθῶν νὰ σᾶς κάμω εὐτυχεῖς, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ φίλου μου, σᾶς προὔξενῃσα ὅλως τὸ ἐναντίον.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

ΤΑ ΝΕΑ ΔΟΓΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΥΓΙΕΙΟΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὑπὸ τοῦ Ὑγιειονομικοῦ Συμβουλίου πρωτευούσης ἐδημοσιεύθησαν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐνοκηψίας καὶ ἐπιδημοῦσης χολέρας, *ὁδηγίαι* ἐκ 14 ἀρθρῶν.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἑγγράφου τούτου μὲ ἀνέμνησε πράγματα πρὸ πολλοῦ τοῖς πᾶσι γνωστὰ καὶ ὑπὸ πάντων — τοῦλάχιστον τῶν Ἀνατολίτῶν, Ἑλλήνων καὶ Τούρκων ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ — ἀνελλιπῶς καὶ ἄνευ παύσεως ἐφαρμοζόμενα κατ' ἀπαράβατον ἀρχαιοτάτην συνήθειαν. Σχεδὸν οὐδὲν νέον ἢ ἀγνωστον λέγει τὸ *σπουδαιότατον* τοῦτο ἑγγράφον. Τὸ τοιοῦτο δὲ συμβαίνει συνεχῶς, ἵνα δι' ἀπειροστήν φροσὴν βεβαιωθῇ, ὅτι δυστυχῶς ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ πολλοῦ ὀλίγιστα βήματα πρὸς τὰ πρόσω ἔκαμε, καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἐπιβαλλομένη, εἶν ἀληθῶς θέλη νὰ προσδεύσῃ καὶ ἀνακτήσῃ τὴν κατὰ μέγα μέρος ἀπολεσθεῖσαν εὐημερίαν καὶ εὐρωστίαν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὴ παρελθόν, εἰς τοὺς ἀποικομένους ἀπλοῦς χρόνους. ἂν μὴ τῶν προγόνων, τοῦλάχιστον τῶν πάππων καὶ τῶν πατέρων αὐτῆς.

Λοιπὸν τὸ εἰρημένον ἑγγράφον τοῦ Ὑγιειονομικοῦ Συμβουλίου λέγει:

«*Μὴ τρώγετε ἀπολύτως, εἰ δὲν πλύνετε πρὶν τὰς χεῖράς σας.*»

Τίς, ταξιδεύσας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, δὲν εἶδεν, ὅτι καὶ ἐν τῇ πτωχοτάτῃ καλίβῃ τοῦ χωρικοῦ οὐδεὶς τῶν συνδαιτυμόνων παρακάθηται εἰς τὴν τράπεζαν πρὶν πλύνῃ τὰς χεῖρας; Παρὰ τοῖς Ἑλλήσι τῆς Μικρᾷ Ἀσίας τοῦλάχιστον, πρὸ τοῦ γεύματος ἡ κόρη τοῦ φιλοξενούντος οἴκου προσκομίζει χαλκίνην λεκάνην μετὰ διατρήτου ἐπίσης χαλκίνου πώματος, φέροντος ἰδίαν θέσιν τοῦ σάπωνος, καὶ χαλκίνην πρόχουν, ἔχουσαν καμπυλωτὸν σωλήνα λεπτὸν, ἐξ οὗ ἐπιχαρίτως καταχεῖ κατὰ τῶν χειρῶν τῶν φιλοξενουμένων καὶ τῶν οἰκείων ἀφθονὸν καὶ καθαρὸν ὕδωρ, ἀποσπογγίζουσι δὲ αὐτὰς εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὄμου τῆς κόρης ἐξηρημένον καὶ ἐκ τῆς καθαριότητος εὐωδιάζον μάκτρον. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ δείπνου, ὅτε πλύνουσι καὶ τὸ στόμα.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς πλύσεως τῶν χειρῶν παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς συμπολίταις ἐκτελεῖ ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τοῦ οἰκοδεσπότη, κάμπτων τὸ ἀριστερὸν γόνυ πρὸ τοῦ πλυνομένου.

Ἰσως ἡ πρόνοια αὕτη τῆς καθαριότητος τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλύσεως αὐτῶν πρὸ τοῦ φαγητοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἑλλειψιν πειρυνίων, ὧν ἡ χρῆσις εἶναι σχεδὸν πάντῃ ἀγνωστος παρὰ τοῖς χωρικοῖς τῆς Μικρᾷ Ἀσίας,

οἵτινες τρώγουσιν, ὥς γνωστὸν, ἀπὸ κοινοῦ τρυβλίου, τιθεμένου ἐν τῇ μέσῃ τῆς χαμηλῆς ἑλληνικῆς κυκλοτεροῦς τραπεζῆς (σοφρᾶ) ἢ τοῦ χαλκίνου *σινίου*, περὶ ᾧ οἱ συνδαιτημόνες κάθηνται ὁκλαδόν.

Ὅπως δὴποτε βλέπομεν, ὅτι ὁ θυμόσοφος λαὸς τῆς Ἀνατολῆς ἄνευ τῶν ἐπιμόνων συστάσεων τῆς ἐπιστήμης ἢ τῶν δημοσίων ὑγιεινολόγων προφυλάσσεται δεόντως ἀπὸ τῶν φοβερῶν καὶ δυσπολεμήτων μικροβίων, ὧν τὴν ὑπαρξιν, ὥς φαίνεται, καὶ μετὰ πάροδον ἱκανῶν ἐκατονταετηρίδων θὰ ἀγνοῇ.

«*Τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον πίνετε ἢ χρησιμοποιεῖτε διὰ νὰ πλύνετε τὸ στόμα σας, πρέπει νὰ ᾖναι βρασμένον.*»

Ὁ Ἀνατολίτης, ἀφ' οὗ φράγῃ, ὥς εἴπομεν, ἀναποφείκτως πλύνει καὶ καθαρίζει τὰς χεῖρας καὶ τὸ στόμα ἐν τῇ λεκάνῃ, ἧς ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν. Ἡ κόρη τῆς οἰκίας ἢ ὁ μικρὸς υἱός, ἀφ' οὗ σηκωθῇ ἢ τράπεζα, φέρει τὴν πρόχουν καὶ τὴν λεκάνην πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν φαγόντων καὶ ἀποπλύνονται αἱ χεῖρες καὶ τὸ στόμα αὐτῶν. Πιθανόν, πλὴν ἄλλων, καὶ ἡ ἐν καλῇ καταστάσει διατήρησις τῶν ὁδόντων τῶν πλείστων Μικρασιατῶν νὰ ὀφείλῃται εἰς τὴν καθαριότητα ταύτην τοῦ στόματος. Ἰσως καὶ εἰς τοῦτο λόγος ἐπαρκὴς εἶναι, ὅτι οἱ Ἀνατολίται ἐν γένει ἀγαπῶσι καὶ χρησιμοποιοῦσι μέχρι καταχρήσεως τὰ φαγητὰ αὐτῶν λιπαρὰ λίαν, ὥστε παρ' αὐτοῖς καθίσταται ἀπαραίτητος ἡ διὰ σάπωνος πλύσις τοῦ στόματος καὶ τῶν χειρῶν. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι τὸ οὕτω χρησιμοποιοῦμενον ὕδωρ παρὰ τοῖς Ἀσιάταις δὲν εἶναι μὲν βρασμένον, εἶναι ὅμως νοπὸν, ἐκ πηγῆς διαυγεστάτης ἄρτι προσκομιζόμενον.

«*Τὰ μαγειρικὰ σκεύη πλύνετε καλῶς με βρασμένον ὕδωρ.*»

Περὶ τὴν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἀνατολίτας συμβουλὴ, διότι τὰ μαγειρικὰ σκεύη τῶν Ἀνατολιτῶν, ὄντα πῆλινα καὶ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χαλκίνα, εἶναι ἀείποτε καθαρὰ καὶ στίλβοντα· ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς στιλβώσεως τῶν μαγειρικῶν σκευῶν, τῆς καθαριότητος τῆς αὐτῆς καὶ τῶν προθύρων τῆς οἰκίας σχηματίζεται εὐμενὴς ἢ δυσμενὴς γνώμη περὶ τῆς ὅλης καθαριότητος καὶ φιλοκαλίας τῆς οἰκοδεσποίνης, δὲν εἶναι δὲ σπάνια τὰ παραδείγματα, καθ' ἃ ὥραία γάμου κόρη, καὶ προικοφόρος ἔτι, δύναται νὰ ἀπολέσῃ διὰ παντός τὴν «τύχην» αὐτῆς, ἂν διαδοθῇ ὅτι τὸ ἀντὶ μαγειρείου χρησιμοποιοῦμενον τμήμα τῆς οἰκίας καὶ τὰλλα εὐρίσκονται ἐν κακῇ καταστάσει.

«*Νὰ κατακλίνῃσθε καὶ νὰ ἐγείρησθε ἐγκαίρως.*»

Εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ ρηθῇ ἐνταῦθα, ὅτι οὐ μόνον καθ' ἅπασαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἀλλὰ καὶ πολλαχοῦ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑλλήσιν, ἰδίᾳ μάλιστα οἱ τῶν χωρίων καὶ τῶν πολι-

χνῶν κάτοικοι, πρώτιστα δὲ πάντων οἱ γεωργοὶ τῶν διαφόρων τόπων πληθυσμοὶ κανονίζουσι μετ' ἀκριβείας ἀγαστῆς τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ὕπνου συμφώνως πρὸς τὰς φυσικὰς διαιρέσεις τοῦ ἡμερονυκτίου. Ὁ χωρικός κοιμᾶται ἐγκαίρως καὶ διότι, ἐργαζόμενος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὴν βαρεῖαν ἐργασίαν αὐτοῦ, κουράζεται, καὶ διότι ζητεῖ νὰ ἀποφεύγῃ καὶ τὴν δαπάνην τοῦ νυκτερινοῦ φωτισμοῦ, ὅσον ἀδάπανος ἢ ὀλιγοδαπάνητος καὶ ἂν ᾖναι οὗτος, ἀποτελούμενος ἐκ μεγάλων ἢ μικρῶν σχιζῶν δαδίου, ἃς ἐκ τοῦ δόσιος ἀδαπάνως προσπορίζεται, ἢ ἐκ λυχναρίων τρεφομένων δι' αἰγείου λίπους ἢ λινελαίου (μπιζίρ). ἐγείρεται δὲ ὀρθρου βαθέως, πολὺ πρὶν ἢ φωνήσῃ ὁ ἀλέκτωρ, χρησιμεύων αὐτῷ καὶ ἂνθ' ὥρολογίου καὶ προσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου, ὅπως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας αὐτοῦ προσευχηθῇ τῷ Θεῷ.

Τί δὲ νὰ εἴπῃ τις περὶ τῆς ὁδηγίας, ἣν τὸ Ὑγιειονομικὸν Συμβούλιον δίδει περὶ τῶν ὑποδημάτων τῶν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσερχομένων; Ἡ θυμοσοφία τοῦ λαοῦ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἐξικνεῖται εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς τελειότητος αὐτῆς.

«*Τὰ ὑποδήματά σας νὰ τὰ ἀφίνητε παρὰ τὴν θύραν καὶ οὐχὶ ἐνὶ τῷ δωματίῳ.*»

Παραλείποντες τὴν γνωστὴν συνήθειαν τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν Τούρκων, ἀποβαλλόντων τὰ ἑαυτῶν ὑποδήματα πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν τεμενῶν, προερχομένην ἐξ ἄκρου πρὸς τὴν ἱερὴν χώρον σεβασμοῦ, ἐρωτῶμεν: Τίς εἶδέ ποτε ἐν Ἀνατολῇ, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ἀποκέντροις τῆς πρωτευούσης συνοικίαις πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, ἄνθρωπον νὰ εἰσερχεται εἴτε εἰς τὴν ἑαυτοῦ εἴτε εἰς τὴν ξένην οἰκίαν φορῶν τὰ ὑποδήματα; Ἡ πρώτη πράξις τοῦ θέλοντος νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν τινά, εἴτε διὰ πολυτελῶν ταπήτων ἐστρωμένην εἴτε διὰ ψιλάθου εἴτε καὶ διὰ χονδροειδῶν σανίδων ἢ εὐτελῶν σχιστολίθων ἢ διὰ χώματος, εἶναι, ἅμα ἀνοίγει τῆς θύρας, νὰ «ἀφήσῃ παρὰ τὴν θύραν» τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ καὶ ἔπειτα νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα, φορῶν ἐμβάδας τῆς οἰκίας ἢ καὶ ἄνευ τούτων μετὰ τῶν περιποδίων μόνον, ἐκτὸς ἐὼν ᾖναι *τεσσαροπάπουτσος*, ἥτοι, ἂν πλὴν τῶν ἐξωτερικῶν ὑποδημάτων, φορῇ καὶ βύρσινα *μέστια*, ἢ μάλλινα χονδρὰ ἐκ πηλῆματος *τερλίκια*, ἐκ προνοίας ἀγαστῆς.

Καὶ ἤδη προκύπτει ἡ ἐρώτησις: «Μήπως πᾶσαι αἱ ἀρχέγονοι αὐταὶ συνήθειαι τῶν ἀπολιτίστων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς δὲν ὑπεγορεύθησαν θυμοσόφως εἰς αὐτοὺς καὶ δὲν ἔχουσι λόγους ὑγιεινοὺς, συντελοῦντας εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἀνώδυνον παράτασιν τοῦ ἐπὶ γῆς βίου τοῦ ἀνθρώπου;»

Ἐν Ἀντιγόῃ, τῇ 30 Ἀγροῦστου 1911.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΡΗΣ
Καθηγητής.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὡς ἐγράψαμεν, ἀπεβίωσεν ἐν Κερκύρᾳ ὁ ποιητὴς Γεράσιμος Μαρκοράς, ἄγων τὸ 85^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τέλειος τοῦ στίχου τεχνίτης, ἤρξατο γράφων πρὸ ἐξηκονταετίας—ἑλληνιστί τε καὶ ἰταλιστί. Ἐξέδωκε δύο ποιητικὰς συλλογὰς, ὧν τὴν μὲν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ποιητικὰ Ἔργα*» τῷ 1890, τὴν δὲ «*Μικρὰ Ταξείδια*» τῷ 1898. Ἐὰν δὲ κρίνωμεν ἐκ τῆς ὑπερπεντηκονταετοῦς παραγωγῆς του, τῆς περικλειομένης ἐντὸς τῶν δύο εἰρημένων τόμων του, καὶ μὴ ὑπερβαινούσης τὰς δύο χιλιάδας στίχους, τὸ ἀνέκδοτον ἔργον του θὰ εἶναι πολὺ-πολὺ περιορισμένον καὶ κατὰ ποσὸν καὶ κατὰ ποιόν.

Ὁ πρῶτος τόμος, ἦτοι τὰ «*Ποιητικὰ Ἔργα*» του, μεγάλως ὑπερέχουν τῶν «*Μικρῶν Ταξειδίων*» του, πρὸ πάντων, διότι ἐν τῷ τόμῳ ἐκείνῳ περιέχεται ὁ «*Ὅρκος*», τὸ ἀξιολογότερον τῶν ἔργων του, ἀναφερόμενον εἰς τὸν Κρητικὸν ἀγῶνα τοῦ 1866, πρώτης τάξεως ἐπικὸν ποίημα διὰ τε τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐμπνευσιν, θεωρούμενον ὡς ἐν τῶν ὠραιότερων ποιητικῶν ἔργων τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως.

Ἡ γλῶσσα τῶν ποιημάτων τοῦ Μαρκορά εἶναι ἡ ἐπιμελελημένη δημοτικὴ τῆς Ἑπτανήσου, πολὺ ἀνωτέρα τῶν ἄλλων Ἑπτανήσιων

ποιητῶν, ἐκτὸς τοῦ Βαλαωρίτου, ὅστις, ὡς Λευκάδιος, ἔγραψεν εἰς τὴν Ἑπειρωτικὴν.

Ὁ Μαρκοράς, καὶ ὡς τεχνίτης καὶ ὡς ὁ πρεσβύτερος, πατὴρ καὶ πάππος κατὰ τὴν

ἡλικίαν ὧν τῶν σήμερον Ἑλλήνων ποιητῶν, καίτοι ἦτο προικισμένος δι’ ἀοτίου ποιητικοῦ ταλάντου, ὡς ἐμφαίνεται πρὸ πάντων ἐκ τοῦ «*Ὅρκου*», λίαν ὀκνηρῶς ἐθεράπευε τὰς Μοῦσας, ἢ μᾶλλον ὅ,τι ἔγραψε, τὸ ἔγραψεν ἐρασιτεχνικῶς μόνον.

Πλούσιος καὶ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς κενοδοξίας καὶ φιλοδοξίας, καὶ συνεπῶς μὴ ἔχων τὴν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ ζήσῃ, διηλθεν ὅλον τὸν μακρὸν βίον του ἐν τῇ παρὰ τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας ρωμαντικῇ του ἐπαύλει, μακρὰν τοῦ θορύβου καὶ τῆς κοινωνικῆς τύρβης, μὴ κεντώμενος οὔτε ὑπὸ κενοδοξίας, οὔτε ὑπὸ φιλοδοξίας τινός. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἦσαν πλούσιοι καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑπτανήσιων ποιητῶν Σολωμός, Βαλαωρίτης;

Ὁ ἐκλιπὼν Ἕλλην ποιητὴς ἦτο γεννημένος διὰ νὰ γείνη μέγας ποιητής, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ γείνη, ἐνῷ ἄλλοι, γεννηθέντες μικροί, κατῳρίθωσαν διὰ τῶν μελετῶν των καὶ διὰ τῆς φιλεργίας τῆς ποιητικῆς, νὰ γείνουν πολὺ ἐνδοξότεροι αὐτοῦ, καὶ τοιοῦτος ὁ Ραγκαβῆς, ἀποθανὼν περίπου εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὅστις ἄφησεν ὀπισθὲν του κολοσσὸν παντοειδοῦς ἐργασίας.

x. x.

ΕΠΩΛΗΘΗ...

(Διήγημα)

Ἡ Ἑλπινίκη μόλις εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ μικρὸν τῆς δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς ἐν ἀπαρτεμᾶν ἔκτου πατώματος· ἀπέθεσεν ἡ ἔρριψε μᾶλλον τὸ καπέλλον τῆς εἰς ἐν κάθισμα καὶ κατέπεσεν εἰς ἐν ἄλλο. Ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν γωνίαν, ὅπου ἐπὶ τῆς κλίνης ἐν σώμα ἦτο ἐξηλωμένον κίτω ἀπὸ τὸ ἐφάπλωμα καὶ ἀμέσως τὰ δίκρνα ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

— Ἀχ! καυμένη μητέρα, ἐσκέφθη μὲ λυγμούς ἡ Ἑλπινίκη, μείνε τοῦλάχιστον μὲ τὸν πυρετὸν σου διὰ νὰ μὴ καταλάβῃς τὴν δυστυχίαν τῆς κόρης σου.

Τὸ κατάκοιτον σῶμα ἐκινήθη, ἔκαμε δύο - τρεῖς στροφὰς καὶ κατόπιν ἔμεινεν ἀκίνητον. Ἡ Ἑλπινίκη ἐσηκώθη, ἤνωσε τὰ δάκτυλα παρὰ τὰ γόνατά τῆς, ὕψωσε τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς βαθὺς στεναγμούς ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στόματός τῆς. Ἀλλ’ εἰς τὸν στεναγμὸν ἐκείνον τῆς θλίψεως οὐδεὶς τῇ ἀπήντησε, τὰ δὲ βλέμματά τῆς, ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἀντίκρυσαν τὴν χαμηλὴν στέγην τοῦ γυμνοῦ δωματίου τῆς.

✱

Ἡ Ἑλπινίκη ἦτο ὥραία κόρη, εἰς ἡλικίαν εἰκοσι δύο ἐτῶν εἶχε τὴν καλλονὴν τῆς νεότητός τῆς καὶ τὰ θέλητρα τῆς καλῆς τῆς ψυχῆς. Τ’ ἀφθονα καστανὰ μαλλιά τῆς, τὰ γαλιὰ μάτια τῆς, τὰ λεπτὰ καὶ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς τῇ ἔδιδον ὄψιν ἀγγέλου, ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος πολλὰ εἶχε δοκιμάσει καὶ εἶχε κλαύσει πολὺ.

Ἡ κόρη μικρά, πολὺ μικρὰ ἀκόρη, εἶχε χάσει τὸν πατέρα τῆς, ἡ δὲ χήρα μητέρα τῆς, ἦτο τὸ μόνον τῆς στήριγμα. Ἡ Ἑλπινίκη ἐνόησεν ὅ,τι εἰς τῆς ἐπιβίλλεται ἤρχισε νὰ ζητῇ ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν καὶ εὗρεν.

✱

Ἀλλ’ ἡ Ἑλπινίκη δὲν εἶχε δοκιμάσει ὅλας τὰς πικρίας ἀκόμη. Ἐπέτρωτο νὰ τὰς πῇ ὅλας μέχρι τρυγός. Ἦτο ὥραία. Τὰ θέλητρα τῆς εἶχον ἐλκύσει τὰ βλέμματα τῶν λεοντιδῶν τοῦ Μεγάλου Δρόμου τοῦ Πέραν καὶ ἤρχισε νὰ ὑφίσταται τὰς χυδαίας των προσβολὰς. Ἀλλ’ ἐγνώριζε νὰ νικᾷ· οὐδέποτε ἠξίωσε προσοχῆς τὰς ψευδεῖς ἐκείνας ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις καὶ ἐξηκολοῦναι νὰ ἐργάζεται. Τὸ ἡμερομίσθιόν τῆς ἤρκει διὰ νὰ θρέψῃ μίαν λιτὴν μητέρα καὶ νὰ διατηρηθῇ καὶ ἡ ἰδία.

✱

Ἀλλ’ ἡ μητέρα τῆς εἶχε πέσει πρὸ τινος ἀσθενῆς καὶ τὸ μικρὸν προῖόν τῆς ἐργασίας τῆς κόρης ἦτο πλέον ἀνεπαρκές. Ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ αὐ-

ξισιν ἀπὸ τὸν ἐργοστασιάρχην τῆς, ἀλλ’ ἐκεῖνος τῆς ἀπήντησε ξηρὰ ὅτι ἀρνείται.

Ὁ υἱὸς ὁμῶς τοῦ γέροντος ἐργοστασιάρχου, τῆς ἔδειξε συμπάθειαν, τὴν ἔλαβεν ἰδιαιτέρως καὶ τῆς ὠμίλησε:

— Ναι, Ἑλπινίκη, τῆς εἶπεν, εἶσαι ὥραία· ἔδω μέσα ἀδικεῖσαι, τὰ ὥραία αὐτὰ δάκτυλα πρέπει νὰ σκορπίζουν φιλιὰ, ὅχι νὰ καταστρέφονται μὲ τὴν βελόναν...

— Τί ἐννοεῖτε;

— Σὺ εἰμπορεῖς νὰ γίνῃς πλουσία, εὐτυχῆς, ἰσχυρά· νὰ ἔχῃς ἀμάξια, φουστάνια μεταξωτά, φίλους, θαυμαστάς, λάτρεῖς, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃς... Ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σε κάμω φίλην μου, νὰ σοῦ διατηρῶ ἐν ὥραϊον ἀπαρτεμᾶν, νὰ σε μεθύω μὲ ὅ,τι θελήσῃς...

Ἡ Ἑλπινίκη ἐνόησεν ἀρκετά. Ὁ υἱὸς τοῦ καταστηματάρχου τῆς ἐζήτη νὰ τὴν διαφθεῖρῃ, νὰ τὴν δελεάσῃ. Ἡορνήθη ἐκείνη ἀποφασιστικῶς καὶ ἀνέχωρησε. Τὴν ἐπομένῃ ὁμῶς δὲν ἐγένετο δεκτὴ εἰς τὴν ἐργασίαν. Ὁ υἱὸς τοῦ πλουσίου καταστηματάρχου τὴν ἔπαυσε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

✱

Ἡ Ἑλπινίκη ἐζήτη τώρα ἐργασίαν ἄλλου· μὰ τὴν περιεφέρετο ἀπὸ καταστήματος εἰς κατάστημα. Αἱ θέσεις ἦσαν κατελημμέναι. Αἱ ἡμέραι παρήχοντο, αἱ οἰκονομίαι εἶχον ἐξαντληθῇ καὶ ἡ κατάστασις τῆς μητρὸς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐχειροτέρευε.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψιν ὁ ἰατρός εἶχεν εἰπεῖ:

— Ἀφίνω αὐτὴν τὴν συνταγὴν, πρέπει ἐντὸς τῆς ἡμέρας νὰ πάρῃ τὸ φάρμακον ποῦ γράφω, ὀλίγον ζωμὸν ἀπὸ πουλὶ καὶ τὴν λοιπὴν διαίταν, ἄλλως δὲν ἐγγυώμαι.

Πόσον ὥραία γνωρίζουν οἱ ἰατροὶ νὰ διατάσσουν!

Ἡ Ἑλπινίκη δὲν εἶχεν οὔτε ἐν γρόσιον, ἀφῆξε τὴν μητέρα τῆς νὰ φλογίζεται ἀπὸ τὸν πυρετὸν καὶ μετέβη διὰ νὰ εὔρῃ ἐργασίαν· μία ὁμῶς στερεότυπος τὴν ὑπεδέχθη ἀπάντησις:

— Ὁχι.

✱

Ἡ θέσις τῆς ἦτο ἀπελπιστικὴ· τί νὰ κάμῃ; τόσον λοιπὸν ὅλοι τὴν ἐγκατέλειψαν:

Ἐνῷ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀπελπισίαν ἐκείνην, ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠκούσθη νὰ κρούεται. Ποῖος ἦτο;

Εἰς μικρὸς τοῦ ἐργοστασίου, ὅπου εἰργάζετο ἡ Ἑλπινίκη ἐφάνη εἰς τὴν θύραν καὶ τῆς ἔδωσεν ἓνα μικρὸν φάκελλον.

— Μοῦ τὸν ἔδωσεν ὁ κ. Τηλέμαχος, εἶπε μὲ πονηρὸν μειδίαμα ὁ μικρὸς καὶ ἐρύγεν.

Ἡ Ἑλπινίκη ἤνοιξε τὸν φάκελλον. Ἐνα χάρι-

νον πεντόλιρον ἀπεκαλύφθη, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο καρφωμένον ἓνα χαρτάκι μὲ τὴν σημείωσιν: «Αὐτὸ εἶναι δικό σου, ἀν’ αὐτοῖον ἔλθῃς νὰ μ’ εὗρῃς τὸ ἀπόγευμα στὴν ὁδόν...»

— Ὡ τὸν κακοήθη! ἐσκέφθη μὲ ἀποτροπιασμόν, καὶ ἐζήτησε νὰ φωνάξῃ τὸν μικρὸν, ποῦ τῆς ἔφερεν ἐκεῖνο τὸ δέλεαρ, διὰ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνέστειλε. Μὲ τὸ νόμισμα ἐκεῖνο, μὲ τὸ πεντόλιρον αὐτό, ἠμποροῦσε νὰ σώσῃ τὴν μητέρα τῆς· νὰ τῆς πάρῃ φάρμακα, νὰ τῆς ἀγοράσῃ ὅ,τι διέταξεν ὁ ἰατρός...

Τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην τῆς καὶ ἐξῆλθε. Μετ’ ὀλίγον τὰ φάρμακα εἶχον ἀγορασθῇ μὲ τὸ νόμισμα τῆς ἀμαρτίας.

✱

Ἡ ἐπομένη εἶχεν ἐξημερώσει.

Ἡ Ἑλπινίκη εἶχε πωληθῇ καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ. Ἀλλὰ ποῦ;

— Εἰς συνάντησιν τῆς χρυσοποικίλου Ἀτιμίας. Ὁ Τηλέμαχος θὰ τὴν περιέμενεν ἀνυπομόνως, διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἀντάλλαγμα τῆς διαφθορᾶς του. Καὶ ἡ ὥρα ἐπλησιάζεν. Ἀλλὰ τὰ δευτερόλεπτα, τὰ ὁποῖα ἐκτύπα τὸ μικρὸν ὥρολόγιον, ἐσημείωνον καὶ τὰς τελευταίας τῆς μητρὸς τῆς στιγμὰς...

Ἡ Ἑλπινίκη, ὅταν εὗρέθῃ πρὸ τοῦ πτώματος τῆς μητρὸς τῆς, ἐνόησε τὴν φοβεράν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο. Θὰ ἔμενεν ἀνίσχυρος πρὸ τῶν δολοπλοκῶν καὶ τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἀνθρώπων... καὶ θὰ ὑπέκυπτεν.

— Ἀ! αὐτὸ μόνον, μητέρα μου, δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, ἐφώνησεν, ἐπιθέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς νεκρᾶς μητρὸς τῆς.

✱

Ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν κηδείαν ἡ Ἑλπινίκη, ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξε τοῦ θανάτου ἡ παρουσία. Ἐσκέφθη ἀρκετά, ἔπειτα λαμβάνει τὸ φιαλίδιον τῆς μορφίνης, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει ἀθίκτον ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸ κενώνει εἰς τὸ στόμα τῆς.

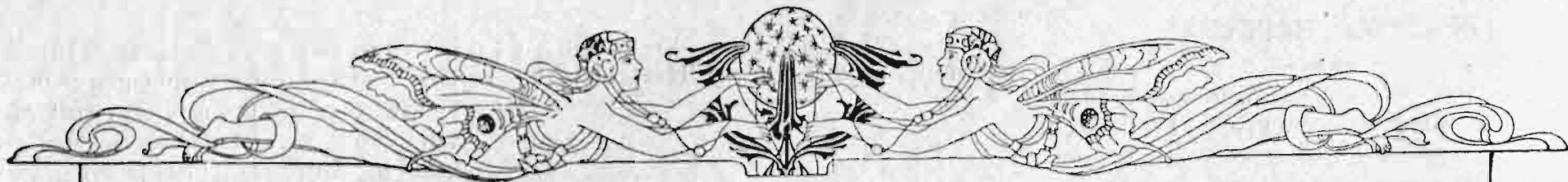
— Ἀ, κύριε Τηλέμαχε, συγγνώμην, διότι σε ἠπάτησα εἰς τὴν συνέντευξίν, ποῦ ἐξηγόρασες.

✱

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξήγαγον τὸ πτώμα τῆς Ἑλπινίκης καὶ τὸ ἔθαψαν. Ἐπιστώθη ἡ αὐτοκτονία καὶ κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ συνοδεύσῃ τὸ σκῆνος τῆς παρθένου μέχρι τοῦ τάφου, διότι ἦτο αὐτόχειρ...

Ἡ σεμνὴ κοινωνία μας! Περιφρονεῖ ἐκείνους, ποῦ προτιμοῦν ν’ αὐτοκτονήσουν, διὰ νὰ μὴ κηλιδώσουν τὴν ψυχὴν των μὲ τὸ αἷσχος!

κ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΔΙΥΛΙΣΤΗΡΙΩΝ

Τὸ πόσιμον ὕδωρ, τὸ συναθροιζόμενον εἰς δεξαμενάς καὶ ἐξ αὐτῶν διοχετευόμενον εἰς τὰς οἰκίας τῶν πόλεων, συχνότατα ὑπολογῶνται ἐκ διαφόρων στερεῶν οὐσιῶν, αἰωρουμένων ἐν αὐτῷ. Αἱ οὐσίαι αὗται δύνανται νὰ εἶναι ἄνοργάνου προελεύσεως ἢ καὶ μικροοργανισμοὶ ἢ φυτικοί, οἵτινες ἀποθνήσκοντες σήπονται καὶ ἐπιφορτίζουσι τὸ ὕδωρ διὰ τῶν προϊόντων τῆς σήψεως αὐτῶν, ὄντων ἐπιβλαβεστάτων εἰς τὴν ὑγίαν.

Ἐν καιρῷ μάλιστα ἐπιδημικῶν ἀσθενειῶν, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ χολέρας ἄρθρῳ ἡμῶν ἀνεπτυξάμεν, τὸ ὕδωρ χρησιμεύει ὡς φορεὺς τῶν παθογόνων μικροβίων, μεταδίδον καὶ ἐξαπλώνον τὴν ἐπιδημίαν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ διυλισθῇ πρὸ τῆς πόσεως. Πρὸς τοῦτο χρησιμεύουσι τὰ διυλιστήρια (φίλτρα).

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν μετεχειρίσθησαν τοὺς πορώδεις λίθους πρὸς κατασκευὴν διυλιστηρίων, δηλονότι κιβώτιον χωριζόμενον ἐσωτερικῶς ἐκ πορώδους λίθου εἰς δύο κοιλότητας ἐχρησίμευεν ὡς διυλιστήριο. Τὸ ὕδωρ ἐτίθητο εἰς τὴν ἄνω κοιλότητα, διερχόμενον δὲ διὰ τῶν πόρων τοῦ λίθου, συνηθροίζετο εἰς τὴν ὑποκειμένην κοιλότητα. Τῷ 1876 ὁ μέγας Παστὲρ ἐσκέφθη νὰ χωρίσῃ τὴν κοιλότητα διὰ πλακὸς γύψου καὶ βραδύτερον ὁ Σαμπερόλιαν ἐτελειοποίησε τὸ διυλιστήριο, καταστήσας πρακτικωτάτην τὴν χοῆσιν αὐτοῦ.

Τὸ φίλτρον τοῦ Σαμπερλάν ἀποτελεῖται ἐκ
 τινος σωλῆνος, κοίλου ἑσωτερικῶς, κλειστοῦ
 κατὰ τὴν μίαν ἄκραν καὶ συνδεομένου διὰ τῆς
 ἑτέρας μετὰ τινος ὑδραγωγοῦ σωλῆνος.

Ὁ σωλὴν τοῦ διυλιστηρίου βαπτίζεται ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον, διερχόμενον διὰ τῶν παρειῶν του, εἰσέρχεται καὶ πληροῖ τὴν ἐσωτερικὴν κοιλότητα, τελεῖως ἀπηλλαγμένον μικροβίων ὥς ἐκ τῆς λεπτότητος τῶν πόρων τῶν παρειῶν.

Οἱ σωλῆνες ἀποτελοῦνται ἡ ἐξ ἡμιόπτου πορφυρᾶς γῆς (πορσελάνας), ἡ ἐξ ἐγχυματογενοῦς γῆς, δηλαδή ἐκ μικροσκοπικῶν χελωνείων ἀπολελιθωμένων.

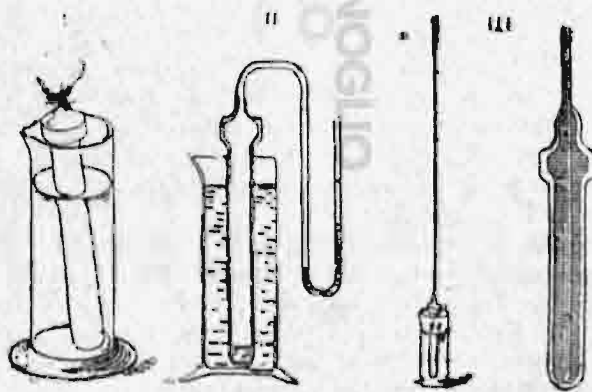
Ὁ μηχανισμὸς τῆς λειτουργίας των. — Ἐπιστεύετο ἄλλοτε, ὅτι οἱ πόροι τῶν παρειῶν τοῦ σωλῆνος ἦσαν τοσοῦτον μικροσκοπικοί, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ διεισδύσωσι τὰ μικρόβια. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπεδείχθη ἀνακριβής, διότι μετὰ τινα χρόνον χρήσεως, τὰ μικρόβια διέρχονται τὰς παρειὰς τοῦ σωλῆνος.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ ἀργίλος ἀπορροφᾷ ἀπλήστως τὰ ὑγρά, καὶ οἱ ἱατροὶ ἐκμεταλλεύονται τὴν ἰδιότητά της ταύτην πρὸς ἀπομύζησιν τῶν ἐκκρίσεων τῶν πληγῶν. Τὰ μικρόβια, τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται ἐντὸς τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων τῶν παρειῶν τοῦ σωλήνος, ὑφίστα-
μενα ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐπίδρασιν τούτων, συγκροτοῦνται ὑπ' αὐτῶν.

Ὁ Γ' προσὲ τυχαίως ὅλως ἀνεκάλυψε μέσον,
δυναμίει τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ ἐκτιμήσῃ
τὴν δύναμιν τῆς ἑλξεως ταύτης. Βαπτίζων

σωλήνα ἐντὸς ὕδατος, παρατήρησε ζωηρόν ρεύμα αἰρός κατὰ τὴν ἔξοδόν του καὶ τὸν ὁποῖον συνέλεξε, περιτυλίξας τὴν ἔξοδον δι' ἐλαστικῆς σφαίρας ἐκ καουτσούκ (σχῆμα I). Ἀργότερον, ἀντὶ τῆς σφαίρας τοῦ καουτσούκ, προσήρμησε δις κεκαμμένον σωλήνα, τὸν ὁποῖον ἐπλήρωσε δι' ὑδραργύρου, ἐσχημάτισε δηλαδὴ ἓν μανόμετρον (σχῆμα II), δυνάμει τοῦ ὁποίου ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ πίεσις τοῦ ἐξερχομένου αἰρός εἶναι ἐνίοτε ἰσχυροτάτη, ἕξ οὗ συνεπέραναν, ὅτι δὲν συνέβαινεν ἀπλῇ ἐκπίδησις αἰρός, προερχομένη ἐκ τοῦ εἰσδύοντος ὕδατος ἐντὸς τοῦ σωλήνος κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν συγκοινωνούντων ἀγγείων. Τοσοῦτον ὀλίγον πρόκειται περὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὥστε ἐὰν πληρώσωμεν τὸν σωλήνα ὑδραργύρου καὶ προσαρμώσωμεν ὑάλινον σωλήνα, παρατηροῦμεν τὸν ὑδραργυρον ἀνερχόμενον ἀμέσως, μόλις βυθισθῇ ὁ σωλὴν ἐντὸς ὕδατος, εἰς ὕψος ποικίλον ἀπὸ 20 ἑκατοστόμετρα καὶ 2 μέτρα. Εἰς τὴν τελευταίαν περίστασιν ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ σωλήνος τοῦ διυλιστηρίου πίεσις εἶναι ὑπερτέρα δύο ἀτμοσφαιρῶν καὶ ἰσορροπῇ στήλην ὕδατος ὕψους 25 περίπου μέτρων.

Πειραματιζόμενοι μεθοδικῶς πρὸς λύσιν

τοῦ ἐνιαίου τοῦτου φαινομένου, παρετήρησαν, ὅτι ἡ πίεσις ἦτο πάντοτε ἡ αὐτὴ δι' ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σωλῆνα, καὶ τοσοῦτον ὑψηλότερα ὅσον οἱ πόροι τοῦ σωλῆνος ἦσαν λεπτότεροι Ἐπρόκειτο προφανῶς περὶ τῆς πίεσεως τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων. Εἶναι γνωστόν, ὅτι τῷ 1670 ὁ Μπορέλλης ἀνεκάλυψεν, ὅτι οἱ λεπτότατοι σωλῆνες βαπτιζόμενοι ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἀπορροφῶσιν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται ὑψηλότερον αὐτῶν ἐντὸς τῆς συνήθους ἐπιφανείας, καὶ ὅτι τὸ ὕψος εἶναι τοσοῦτον μεγαλύτερον, ὅσον λεπτότεροι, ὅσον τριχοειδέστεροι εἶναι οἱ σωλῆνες. Βραδύτερον ὁ Ζουρὲν ὥρισε τὸν μαθηματικὸν τύπον, δυνάμει τοῦ ὁποίου δύνатаί τις νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἐν τῷ σωλῆνι ἀνύψωσιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν διάμετρον τοῦ σωλῆνος. Ἄρα, θεωροῦντες τὰς πορώδεις παρεῖας τοῦ σωλῆνος, ὡς σύμπλεγμα τριχοειδῶν σωλῆνων, καὶ ἔφαρμόζοντες τὸν τύπον τοῦ Ζουρὲν, δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν λεπτότητα τῶν πόρων τοῦ σωλῆνος ἐκ τῆς ἀναψώσεως τοῦ ὕδραργύρου ἐντὸς τοῦ προσηρμοσμένου σωλῆνος. Ἐπεται ἐντεῦθεν, ὅτι δυνάμεθα ἤδη ἐκ τῶν προτέρων

να ρυθμίσωμεν τὴν κατασκευὴν τῶν διωλι-
στηρίων, προετοιμάζοντες τὴν ὕλην, ἕξ ἧς θὰ
κατασκευασθῶσιν οἱ σωλῆνες μὲ πόρους κατὰ
τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μικροῦς.

Διὰ φίλτρον, μὲ λεπτοτάτους πόρους, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν οὐ μόνον ὕδωρ ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον μικροβίων, ἀλλὰ καὶ ν' ἀναλύωμεν λεπτομερῶς τὸ ὕδωρ. Ὑδατα διανγέστατα, μὴ ἀφίνοντα οὐδὲν καθίζημα διὰ τῶν συνήθων διυλιστηρίων, καταδείκνυνται πλήρη ἱλὺς, διυλιζόμενα διὰ ὑψηλῆς πιέσεως διυλιστηρίου. Δυνάμεθα πρὸς τοῦτοις νὰ ἐπιτύχωμεν ὕδωρ μικροσκοπικῶς καθαρὸν, μεταχειριζόμενοι διυλιστικοὺς σωλῆνας κεχορισμένους διὰ κολλοδίου.

Οἱ ἐκ κολλοδίου σάκκοι ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἐν χρήσει ἐν τοῖς χημείοις πρὸς διύλισιν, ἀλλ' ἡ χρῆσις δὲν ἦτο οὐδαμῶς πρακτικὴ. Ἐὰν ξηρανθῶσιν αἱ παρειαὶ των, χάνουσι τὴν ιδιότητά των, ἔὰν θερμοανθῶσιν ἐντὸς ὑγροῦ εἰς 100 βαθμοὺς ἐκατονταβάθμου, χάνουσιν οὐσιωδῶς καὶ πάλιν τὴν ιδιότητά των. Τοῦναντίον, περιτυλίσσοντες ἑξωτερικῶς σωλῆνα διυλιστηρίου Σαμπερλάν, οὐχὶ διὰ κοινοῦ κολλοδίου, ὅπερ ξηραίνεται εὐκόλως, ἀλλὰ διὰ γλυκερινούχου κολλοδίου, ἐπιτυγχάνομεν διυλιστήριον ἰσχυρότατον, δυνάμενον νὰ ἀντιστῇ εἰς πίεσιν 4—5 χιλιογράμμων.

Τὸ περιτύλιγμα τοῦτο προφυλάσσει θαυμα-
σίως τοὺς σωλῆνας ἐκ πάσης φθορᾶς, τὰ μι-
κρόβια δὲν φθάνουσι μέχρις αὐτῶν, καὶ αἱ ἐν
τῷ ὕδατι ξέναι οὐσίαι μόνον τὸ κολλόδιον
δυνατὸν νὰ προσβάλλωσιν.

Εὐκόλως ἄρα ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ὑπαρξὶς δύο διυλιστικῶν παρειῶν, τῶν τοῦ σωλήνος τοῦ Σαμπερλάν καὶ τῶν τοῦ κολλοδιούχου περιτυλίγματος, εἶναι περιτταί. Καὶ ὄντως αἱ παρειαὶ τῆς ἡμιόπτου πορφυρᾶς γῆς χρησιμεύουσιν ἁπλῶς μόνον πρὸς ὑποστήριγμα τοῦ περιτυλίγματος καὶ εὐκόλως δύνανται νὰ ἀντικατασταθῶσιν ὑπὸ μεταλλικοῦ ὑποστηρίγματος, στερεωτέρου καὶ ὀλιγοδαπανοτέρου. Εἰς τοῦτο ἀποβλέψαντες οἱ κ. κ. Φουάρ καὶ Τόνεϊ Σαράντ, ἐπενόησαν τὸ νέον αὐτῶν διυλιστήριον, ἀποτελούμενον ἐκ μεταλλικοῦ κυλινδρικοῦ περιπλέγματος, ὀπλισμένου διὰ κολλοδίου. Διὰ τοιούτων διυλιστηρίων, πίεσεως τριῶν ἀτμοσφαιρῶν καὶ 150 περίπου ἐπιφανείας, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὕδωρ τελείως ἀποστειρωμένον δώδεκα λίτρων ἐν διαστήματι 24 ὥρων. Προόδηλον ἄρα ὅτι διὰ τῆς καταλλήλου συναρμογῆς πολλῶν τοιούτων σωλήνων, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν διυλιστήριον πρακτικώ-
τατον.

N. Σ.

Ἐξ εδοθη :

Ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
 Β. Κιολεμένογλου — «Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα»
 (Τιμᾶται Γρῶσιων 4 παρὰ τῷ συγγραφεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 663)

ΤΣΕΛΕΜΠΗ ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΕΧΜΕΤ Ο Α΄ (1413—1421)

Τότε ὁ Μεχμέτ, συναθροίσας πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, καί, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ γηραιοῦ βεζύρου Βαγιαζήτ-πασᾶ, μεθ' οὗ συναπέστειλε πρὸς περισσοτέραν τῶν στρατιωτῶν ἐνθάρρυνσιν καὶ τὸν δωδεκαετῆ τοῦ υἱὸν Μουράτ, ἀποστείλας αὐτὰς κατὰ τῶν αἰρετικῶν, συμποσομένων εἰς 10 χιλιάδας, νικᾷ αὐτούς, ὑπὸ τὸν Βορεκλιδζέ Μουσταφᾶν καὶ τὸν Τορλάκ Κεμάλ, παρὰ τὴν Ἐφεσον, πολλῶν συλληφθέντων αἰχμαλώτων, καθὼς καὶ τῶν δύο ἀρχηγῶν. Προσκληθέντες ἀμφότεροι οἱ ἀρχηγοὶ ν' ἀπαρνηθῶσι τὸ νέον δόγμα καὶ τύχωσιν ἀμνηστείας καὶ συγγνώμης, καὶ μὴ ὑπακούσαντες, ἀλλ' ἐμμείναντες ἀκράδαντως εἰς τὰς πεποιθήσεις των, ἐθανατώθησαν κατόπιν πολλῶν βασάνων, τὰς ὁποίας καρτερικῶς ὑπέστησαν. Τὴν αὐτὴν τύχην ἔσχον καὶ ὅλοι οἱ συλληφθέντες ὁπαδοὶ των, διότι ὅχι μόνον κανεῖς δὲν ἐδέχθη ν' ἀποτύσῃ τὴν νέαν θρησκείαν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, ἐνθουσιασθέντες ἐκ τοῦ παραδειγματικοῦ θανάτου τῶν ἀρχηγῶν των, ἐρρίπτοντο μόνοι των ἐπάνω εἰς τὰς μαχαίρας τῶν ἐχθρῶν των.

Μετὰ ταῦτα ὁ Βαγιαζήτ-πασᾶς ἔστρεψε τὰ ὅπλα καὶ κατὰ τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ κηρύττοντος καὶ προσηλυτίζοντος κόσμον Βεδρεδίν. Πολεμήσας δὲ καὶ μετ' αὐτοῦ παρὰ τὰς Σέρρας, καὶ συλλαβὼν αὐτὸν αἰχμάλωτον. ἀπηγγόνισεν ἐπὶ τόπου.

Τοιοιουτρόπως κατεστάλη ἀμέσως ἡ πρώτη αὕτη μουσουλμανικὴ αἵρεσις, ἡ καὶ πρώτη ἐκ μέρους τοῦ διὰ χριστιανικοῦ αἵματος διαρρεομένου γενιτσαρισμοῦ προελθοῦσα θρησκευτικὴ ἐπανάστασις. Δὲν ἔλαβεν, ἄλλως τε, καιρὸν ἢ ἐπανάστασις αὕτη νὰ προσενήσῃ τὴν ὀφειλομένην ἐντύπωσιν, καθόσον ἄλλη ἐπανάστασις, πολιτικὸν ἔχουσα χαρακτήρα, ἀνεφύη μετὰ τὴν κατασίγασιν τῆς πρώτης (1419—1420).

Ἐτερός τις Μουσταφᾶς (ὁ Δουζμέ-Μουσταφᾶ, ἦτοι Ψευδομουσταφᾶς) ἀνεφάνη, λέγων ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ σουλτάνου Βαγιαζήτ¹ καὶ πρεσβύτερον ἀδελφὸν τοῦ Μεχμέτ, ἔχοντα δ' ὡς ἐκ τούτου δικαιώματα προτεραιότητος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Ὀσμανιδῶν. Ἐπενόησε καὶ διηγείτο περὶ τῆς ἐπὶ τόσα ἔτη ἐξαφανισέως τοῦ μύθου τινὰ περὶ περιπετειώδους δῆθεν αἰχμαλωσίας του, ἐξ ἧς μόλις κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ. Ἐχων δὲ βοηθοὺς τὸν

ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας καὶ ἄλλους τινὰς παλαιούς ἐχθροὺς τοῦ Μεχμέτ, ἐν οἷς καὶ τὸν πρό τινων ἐτῶν στασιάζοντα καὶ ἤδη ἀναθαρήσαντα πρῶην διοικητὴν Σμύρνης Δζουνεῖδ, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν² νικηθεὶς ὁμως παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην, κατέφυγε μετὰ τοῦ Δζουνεῖδ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ὁ Μεχμέτ ἐζήτησε τότε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Μανουήλ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ καὶ τοῦ συνενόχου του. Ἄλλ' ὁ Μανουήλ ἀπήντησεν, ὅτι μὴ δυνάμενος νὰ παραδῷ τὴν ἱερότητα τοῦ ἀσύλου, δὲν τῷ παραδίδει μὲν τοὺς φυγάδας, ἐγγυᾶται ὁμως περὶ τῆς ἰσοβίου αὐτῶν ἐντὸς φρουρίου ἐγκαθεύξεως. δεχθέντος δὲ τοῦ σουλτάνου τὴν πρότασιν, ὁ Μανουήλ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ὑπὸ συνοδείαν εἰς τὸ φρούριον τῆς **Δήμνου**, διατάξας νὰ φυλάσσωνται αὐστηρῶς.

Καταστείλας καὶ τὴν στάσιν ταύτην ὁ Μεχμέτ, ἀφῆκεν ἐπ' ὀλίγον τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ μεταδῇ καὶ διαχειμάσῃ ἐν Ἀσίᾳ. Διήλθε δὲ καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ συμμάχου τοῦ Μανουήλ, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη τιμητικώτατα, ἀποστείλας πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ ἔξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τὸν φρούραρχον Θεσσαλονίκης **Δημήτριον Λεοντάριον** μετὰ τοῦ **Μανουήλ Καντακουζηνοῦ** καὶ ἄλλων ἀρχόντων, καθὼς καὶ στρατιωτικὴν δύναμιν καὶ δῶρα πολλά. Οὗτοι, ὑποδεξάμενοι τὸν σουλτάνον, συνώδυσαν αὐτὸν μέχρι τῆς παραλίας τοῦ **Διπλοκιονίου** (Βεσικτάς), ὅπου περιέμενεν αὐτόν, ἐντὸς πολυτελεστάτης τριήρους, ὁ Μανουήλ μετὰ τῶν υἱῶν του, ἀφοῦ ἔβηκεν εἰς τὴν διαθεσιν αὐτοῦ ἄλλην ἐπίσης πολυτελεῆ τριήρην. Οἱ δύο αὐτοκράτορες ἀντήλλαξαν φιλικώτατον ἀσπασμόν. Ἐπιδάντος δὲ καὶ τοῦ Μεχμέτ τῆς δι' αὐτὸν προωρισμένης τριήρους, διεπεραιώθησαν, παραπλέοντες καὶ φιλικώτατα συνδιαλεγόμενοι, εἰς **Χρυσούπολιν** (Σκούταρι)¹, ὅπου, ἀποδιβα-

1. Τὸ **Σκούταρι**, ὅπερ ἐπὶ Βυζαντίων ἦτο τὸ μετὰ τὸν Γαλατὰν πολυανθρωπότερον τῆς Κωνσταντινουπόλεως προάστειον, ἐκαλεῖτο **Χρυσούπολις**, ἀπὸ τοῦ Χρύσου, υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος (ἢ κατ' ἄλλην παράδοσιν, τοῦ Ἀπόλλωνος) ἐκ τῆς Χρυσῆδος, ὅστις, φεύγων τὴν ἐκδίκησιν τῆς μητρίας του Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ ἐραστοῦ αὐτοῦ ἡρώου τῆς Ἀρτέμιδος ἢ ἀδελφῆς του Ἰφιγένειας, ἐφονεύθη κατ' ὁδὸν καὶ ἐτάφη ἐνταῦθα. Μολαταῦτα πολὺ πιθανώτερα φαίνεται ἡ γνώμη, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ προαστείου προήλθε μᾶλλον ἐκ τῆς χρυσώσεως, ἣν πράγματι κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου λαμβάνει καὶ ὁλόχρυσον φαίνεται ἐκ τῆς ἀντανάκλασεως διὸ καὶ **Χρυσόπολις** μᾶλλον ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν. Τὸ δὲ τουρκικὸν τῆς ὀνόμα, ἀρχαιότατον ἐπίσης καὶ τοῦτο, **Οὐσκιοῦ-δάρ**, εἶναι λέξις περσικὴ καὶ σημαίνει τὸν Ἀγγελιαφόρον. Ἰσως διότι ἐνταῦθα ἦτο καὶ εἶναι ὁ τελευταῖος τῶν ἀπ' ἀνατολῆς εἰς δύσιν, ἐντεῦθεν δὲ πάλιν καὶ ὁ πρῶτος τῶν ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολὴν μεταβαίνόντων ἀγγελιαφόρων καὶ καραβανίων σταθμός. Ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῆς Χρυσού-

σθέντες καὶ συγγευματίσαντες ἐντὸς λαμπροτάτης σκηνῆς, ἀπεχαιρετήθησαν πρὸς ἐσπέρας καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ σουλτάνος μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἀνεχώρησεν ἔφιππος εἰς **Νικομήδειαν**, ὁ δὲ Μανουήλ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἔαρ (1421), ἐπανελθὼν ὁ Μεχμέτ εἰς Ἀδριανούπολιν, προσεδόλγη, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν του, ὑπὸ ἀποπληξίας. Προαισθανθεὶς δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐκάλεσε παρ' ἑαυτοῦ τὸν Βαγιαζήτ-πασᾶν καὶ τὸν ἐξώρκισε νὰ δείξῃ τὴν ἰδίαν καὶ πρὸς τὸν πρωτότοκον υἱὸν του Μουράτ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν, ν' ἀποκρύψῃ δὲ ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὸν θάνατόν του μέχρις οὗ φθάσῃ ὁ Μουράτ ἐξ Ἀμασειας καὶ λάβῃ τὸν θρόνον. Μετὰ δύο δὲ ἡμέρας, παθὼν νέαν ἀποπληξίαν προσβολὴν, ἀπέθανεν.

Ὁ Βαγιαζήτ-πασᾶς, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν μεγιστάνων καὶ αὐλικῶν, τὸν μὲν Μουράτ εἰδοποίησε νὰ φθάσῃ εἰς Προῦσαν κατεσπευσμένως, αὐτὸς δέ, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, ἐξεπλήρωσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας τὴν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, ὅπως καὶ ὅταν ἔζη ὁ σουλτάνος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κόσμος καὶ οἱ γενίτσαροι, ζητοῦντες καθ' ἐκάστην πληροφορίαν περὶ τῆς υἱείας τοῦ σουλτάνου, ἐπέμενον νὰ τὸν ἴδωσιν, ὁ Βαγιαζήτ καὶ οἱ αὐλικοὶ ἐπενόουν διαφόρους προφάσεις, προέδθησαν δὲ καὶ εἰς πολλὰ τεχνάσματα πρὸς ἀπόκρυψιν τοῦ θανάτου του. Λέγεται μάλιστα, ὅτι, ἵνα ἀποβάλωσιν ἐκ τοῦ λαοῦ πᾶσαν ἀμφιβολίαν, ἐκάθισαν αὐτὸν ἐν στολῇ ἐπὶ θρόνου ὅπισθεν ἐνὸς κλειστοῦ παραθύρου τῶν ἀνακτόρων, αὐλικὸς δὲ τις κρυφθεὶς ὀπισθέν του ἐκίνει μὲ τρόπον τὴν χεῖρα τοῦ νεκροῦ πρὸς ἀντιχαιρετισμὸν τοῦ κάτωθεν ἐν ἐνθουσιασμῷ παρελάνοντος καὶ ἀνευφημοῦντος πλήθους.

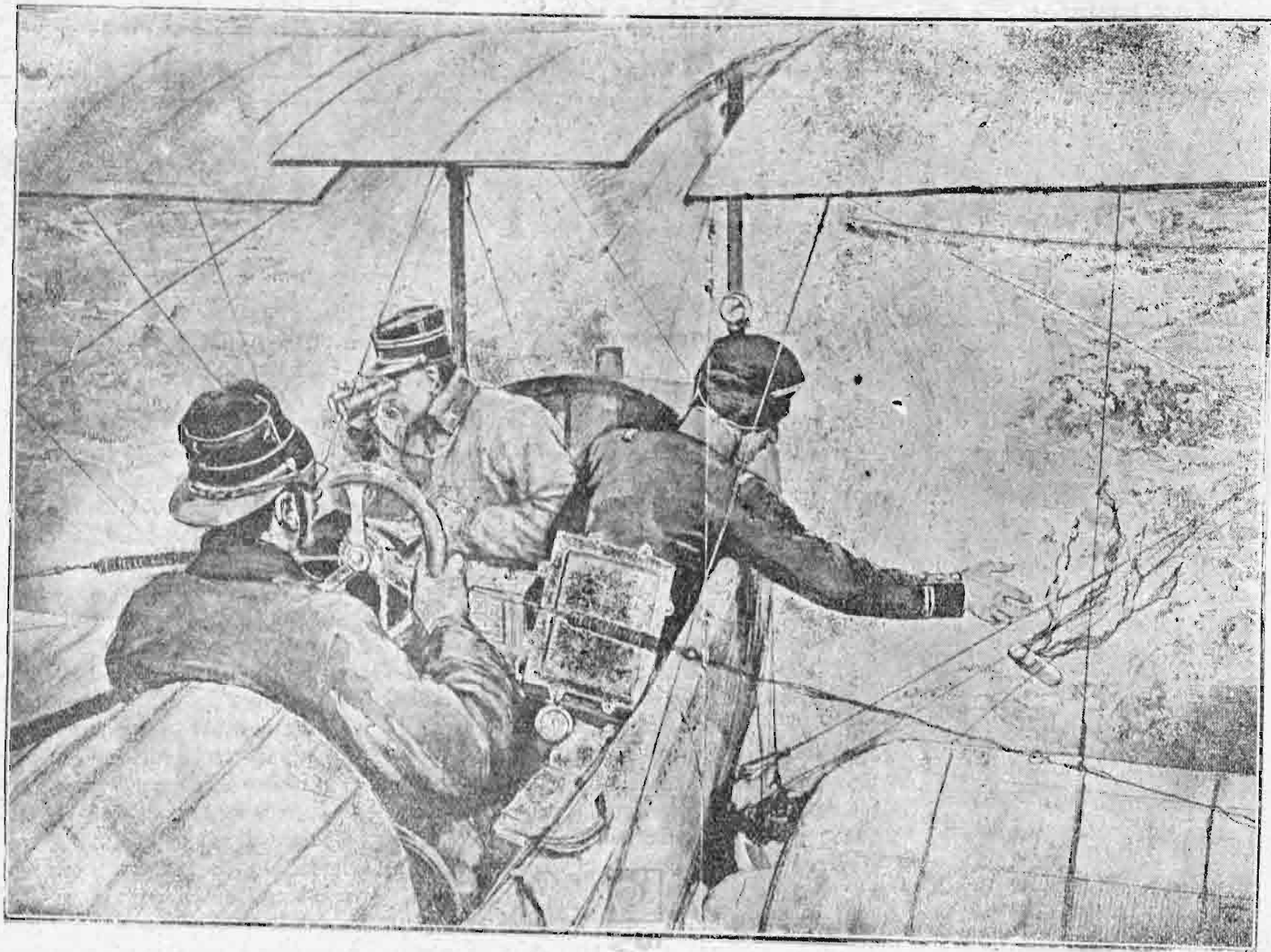
Φθάσας δ' ἐπὶ τέλος τοῦ Μουράτ εἰς Προῦσαν καὶ λαβόντος τὸν θρόνον, μετεκομίσθη καὶ ὁ νεκρὸς πρὸς ἐνταφιασμόν ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγερθέντι Γεσίλ-τζαμί τῆς Προῦσης.

Μουράτ² ὁ Β' ἦτο τότε δεκαοκτὼ ἐτῶν.

(ἀκολουθεῖ) ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

λεως, παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἦρε τὴν περιφανὴ ἐκείνην, τῷ 323, κατὰ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Λικινίου Λικινιανοῦ (263—324) νικῆν, τὴν ὀριστικῶς κρίναςαν περὶ τῆς τύχης τῆς ἀπεράντου ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἥτις, διεσπασμένη ἐπ' ἐσχάτων οὐσᾶ, περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐνὸς μόνου κυριάρχου. Τὸ ἔδαφος τῆς Χρυσούπολεως, ὅπως καὶ τὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σχηματίζει ἐπὶ γηλόφους θεωρεῖται δὲ μέρος ἰδιαζόντως ἱερὸν ὑπὸ τῶν Τούρκων, φιλοτιμουμένων νὰ ἐνταφιάζωνται ἐκεῖ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ πόλις κοσμεῖται ὑπὸ ὠραιότατων τζαμιῶν καὶ παντὸς εἶδους ἀγαθοεργῶν καθιδρυμάτων, τὰ ὁποῖα οἱ κατὰ καιροὺς σουλτάνοι ὑποκόμισαν.

1. Περὶ τοῦ ὁποίου εἴπομεν, ὅτι εἶχε πέσει ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἀγκύρας, χωρὶς ὁμως ν' ἀνευρεθῇ που τὸ πτώμα του. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἱστορικοὶ τιτες παραδέχονται αὐτὸν ὡς πράγματι υἱὸν τοῦ Βαγιαζήτ, ἄλλοι ὁμως, οἱ καὶ περισσότεροι, τὸν θεωροῦσιν ὡς ἀγύρτην τινὰ καὶ ἀπατεῶνα.

Στρατιωτικὸν ἀεροπλάνον τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐκτελοῦν κατοπτρεύσεις.

Νέου εἶδους ἐμπροσθέλλαι, ἐκ βατίστας καὶ λινοῦ, κεντημένα.

Ἡ ἡθοποιὸς Φράπα, ἡ ὑποδυθεῖσα τὴν Ἀνδρομάχην λίαν ἐπιτυχῶς.

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

Εἶτε διότι δὲν ἦτο φιλάρεσκος, εἶτε διότι οἱ πόροι τῆς δὲν τῆς ἐπέτρεπον νὰ φαίνεται ὅποια ἦτο, δὲν ἐζήτει νὰ ἐπαυξάνῃ τὰ φυσικά της προσόντα διὰ τῆς τέχνης τῶν νεωτερισμῶν. Ἦτο μᾶλλον περιτετριγμένη ἢ ἐνδεδυμένη. Τὸ ἀπλούστατον φόρεμά της, διάτρυτον εἰς τοὺς ἀγκῶνας καὶ ιετροιμμένον γενικῶς, κοντόν, ἐκ τῆς ταχείας ἀναπτύξεως, ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ τις τὸν πόδα της, τὸν λεπτὸν καὶ κυρτόν, καὶ τὴν κνήμην της τὴν ἰσχνήν, ὡς ἡ τῆς κυνηγίδος θεᾶς. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑποδήματά της, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανὲν κονδύλιον εἰς τὸν πατρικὸν τῆς προὔπολογισμόν.

— Αἱ ἀδελφαὶ τῆς εἶναι καλλίτερον ἐνδεδυμέναι, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσον καλοκαμωμέναι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰάκωβος Λώρης, ὅτε ἐτελείωσε τὴν ἐπιθεώρησίν του.

Καὶ χωρὶς νὰ ἀσχοληθῇ περισσότερον, οὔτε διὰ τὴν νεήλιδα, οὔτε διὰ τὰς ἀδελφάς της, ἐπανήρχισε τὴν ἐργασίαν του, νῦν μὲν γράφων, νῦν δὲ παίζων καὶ ψάλλον, ὅπως κρίνῃ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ὧσων ἔγραψεν.

— Αὐτὸ εἶναι, εἶπε μετὰ τινα λεπτά, ἡδὴ ἄς ὑπάγωμεν νὰ προγευματίσωμεν εἰς τοῦ «Λουκούλου».

Ἐξεπλάγη ἀρκοῦντως, ὅτε στρέφων παρετήρησεν ὅτι δὲν ἦτο μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ Μυρτώ, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς ἀδελφάς της, ἔμεινεν ἐκεῖ, βήματά τινα μακρὰν αὐτοῦ, ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐκστατικὴ καὶ προσεκτικὴ. Ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἤκουεν εἰσέτι τοὺς μελωδικοὺς ἤχους, τοὺς καταθέλξαντας αὐτήν, ὅτε ἐγίνοντο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ καλλιτέχνου.

Φαίνεται ὅτι τῆς ἤρεσαν παρὰ πολὺ, διότι ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὀρειότερον ἢδὴ, ἐζωγραφεῖτο εὐχαριστήσις τις, προσφάνουσα τὰ ὄρια τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ βαθεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἠκτινοβόλουν, αἱ ἡλιοκαεῖς παρειαὶ τῆς ἐχρῶματίσθησαν δι' ἡδέως ροδίνου χρώματος, ὡς εἰ ἐν ᾧ ἤκουε, τὸ αἷμά της ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας τῆς ταχύτερον καὶ θερμότερον, τὰ δὲ ἀλαλα χεῖλη τῆς ἐτήρουν ἔτι τὸ γόητρον τοῦ μειδιάματος.

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ τὴν μουσικὴν; ἠρώτησεν ὁ κ. Λώρης, θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὅμου της.

— Ἀγαπῶ πολὺ αὐτό, εἶπεν ἐκείνη, εὐρίσκουσα τοιουτοτρόπως, ἐν τῇ γυναικειᾷ της λεπτότητι, τὴν λέξιν τὴν κατάλληλον νὰ κολλακέσῃ ἓνα συνθέτην.

Καὶ ἐκεῖνος, ἵνα μὴ καθυστερήσῃ εἰς τὴν φιλοφροσύνην, εἶπεν :

— Ἐ! ἀφ' οὗ εἶναι ἔτσι, θὰ συνθέσω ἓνα τραγουδάκι γιὰ σένα.

Ἐκίνησεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰ ἠθέλε νὰ εἴπῃ, ὅτι τοῦτο θὰ τῆς ἦτο πολὺ εὐχάριστον, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐθεώρει ἑαυτὴν ἀξίαν τοιαύτης τιμῆς.

Αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις, αἱ τοσοῦτον ταχεῖαι, ἡ στάσις αὐτῆς, ἡ τοσοῦτον παρόδοξος, ὁ θαυμασμός οὗτος, ὁ μὲ τοσαύτην ἀφέλειαν ἐκφρασθεὶς καὶ ὁ τοσοῦτον εἰλικρινής, προὔξενισεν εἰς τὸν κ. Λώρην εὐχάριστον ἐκπλήξιν. Ἡ ματαιοδοξία εἶναι πάντοτε τὸ πρῶτον τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἀσφαλέςτατον μέσον πρὸς ἀφυστισμόν της εἶναι νὰ θίξῃ τὴν εὐαισθητοτάτην χορδὴν τῆς φιλαυτίας του.

Τὸ παιδίον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἔβλεπε διὰ πρῶτην φοράν, εἰσῆρχετο εἰς τὸ κέντρον τῆς ζωῆς του καὶ ἐλησμόνει δι' αὐτὸ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξεπλήσσετο ὀλίγον δι' ὅτι τοῦ συμβαίνειν.

— Εἶναι γελοῖον, ἔλεγεν, ἡ μικρὰ αὐτὴ σταχτοπούτα!... Δὲν εἶναι ὅτι εἶναι ὀρεαία, αἱ ἀδελφαὶ τῆς εἶναι πολὺ ὀρεαίστεραι, ἡ ἀμφίσεσις της δὲν τὴν ἀνυψοῖ διουλον, τὰ φορέματα... , τὶ ὑποδήματα! Εἶνε εἰσέτι εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, τὴν ὅποιαν τοσοῦτον προσφύως ὀνομάζουσιν ἀγνώμονα, εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν αἱ νεάνιδες... καὶ μάλιστα ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας προὔπεται ἡ καλλονή, δὲν ἀφίνουσι νὰ μαντεύσῃς τί θὰ γίνουσι. Καὶ ὅμως βλέπει τις, ὅτι ἔχει κάτι τι, τοῦ ὁποίου στεροῦνται αἱ ἄλλαι.

Ἐθούμενος ὑπὸ ζωνθοῦς περιεργείας, ἥτις ἦτο ἐποφελὴς δι' ἐκείνην, ἠρξισεν ὁ καλλιτέχνης νὰ μελετᾷ μετὰ περισσότερας περιεργείας τὰ κατ' αὐτήν, καὶ λεπτός, ὡς ἦτο, παρατηρητής, δὲν ἠρξισεν νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ὁ πατήρ ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν σκληρότητα καὶ αὐστηρότητα, καὶ δὲν εἶχεν ὅπως τὰ ἄλλα τοῦ τέχνα. Οὐδέποτε τὴν ἐθώπευσεν, οὐδέποτε τῆς ἐδείκνυε συμπάθειαν. Αἱ μεγαλείτεροι ἀδελφαὶ τῆς δὲν τὴν περιέβαλλον διὰ μεγαλειτέρας συμπαιδείας. Ἐφαίνοντο ὅτι ἔζων πλησίον της, χωρὶς νὰ ἀναμιγνύσῃ τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ζωὴν της. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο ξένη εἰς τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν.

Ἐάν ἡ Μυρτὴ ἔβλεπε ταῦτα, καὶ ἂν ἠσθάνετο κρυφίαν πικρίαν, ἔκρυπτε δὲ τὸ μυστικόν εἰς τὴν καρδίαν της, ἥτις ἦτο τοσοῦτον βαθεῖα, ὥστε νὰ κρύπτεται πᾶν αἰσθημὸς της, δὲν τὸ ἐγνώριζε.

Κάτι τι ὅμως ἐπρόδιδεν εἰς τὸν Ἰάκωβον Λώρην, ὅτι ἡ ἀπάθεια αὐτῇ ἦτο φαινομενικὴ. Καὶ αὐτόν, ὁσάκις ἐκ φιλοφρόνου συμπαιδείας, ἥτις δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο ἡ βάσις τῆς ὑπάρξεώς του, τῇ ἐδείκνυεν ἐνδιαφέρον, δὲν τὸν ἠὲ χαρίσσει με ἀφρονίαν λέξεων, ἀλλὰ ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἐπανθούσα ἀμέσως εὐγνωμοσύνη καὶ χαρὰ τὸν συνεχίνει καὶ ἐνίοτε τὸν ἐξέπλησσε.

— Τί θὰ δημιουργήσῃ ἀριγε τὸ μέλλον ἀπὸ κόρην ὡς ταύτην! διηροτάτο, ὁσάκις τὴν ἔβλεπεν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ δωματίου του, μὲ ὕψος μικρᾶς πριγκηπίσσης, μετμημεμένης εἰς ἐπαίτιδα, ἡ ὁσάκις ἔβλεπε μακρόθεν τὴν σκυλὴν της, ἰσχνὴν καὶ λεπτὴν, διολισθαίνουσαν ἐν μέσῳ τῶν ὄχρων ταμαριδίων, ἡ τῶν ἐρυθρῶν ροδῶν.

Προὔτιμα τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς πολὺ περισσότερον τῆς τῶν ἄλλων. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀδεξιότητων τῶν ἄλλων, εὐρίσκεν εἰς αὐτὴν χαριτωμένας προθέσεις, διὰ διηγετὴ ἐπιθυμίαν νὰ τὸν εὐχαρίστῃ εἰς ὅλα. Ἐκείνη ἐμάντευσε τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον τοῦ προὔξενε, καὶ τὸν ἠὲ χαρίσσει διὰ βαθέων βλεμμάτων, τὰ ὅποια προσήλου ἐπ' αὐτοῦ.

— Ὅχι δά, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἐνίοτε, αὐτὸ δὲν εἶναι βλέμμα παιδικόν, εἶναι πολὺ γεροντικώτερον τῆς ἡλικίας του. Ἀλλὸ ποῦ ἔμειθε νὰ παρατηρῇ τοιουτοτρόπως;

Ἐπὶ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἠσθάνετο ἑαυτὸν περισυρόμενον ὑπ' ἐκείνης, ὡς εἰ ὑπὸ ἐπαγωγῆς καὶ ἀκατανοήτου μυστηρίου. Προεπάθει νὰ ἀνακινηθῇ τὸ τί ὑπῆρχεν εἰς τὰ βάθη τῆς νεαρᾶς ἐκείνης ψυχῆς, ἀλλ' ἠναγκάζετο νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ὅτι τοῦ ἦτο ἀδύνατον, διότι αὐτὴ τοῦ ἐνεποίει τὴν ἐντύπωσιν μικροῦ παιδίου, τὸ ὅποιον δὲν δύναται τις εὐκόλως νὰ γνωρίσῃ.

Ἡ ἀσυμφωνία αὐτῇ ἡλικίας καὶ ψυχῆς, τὸν ἀπρησχόλει ὡς πολὺπλοκον αἰνίγμα, οὐτανοῦ μᾶτην ἐζήτει νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν.

Ἡ Μυρτὴ, ἂν ἦτο σιωπηρὰ, δὲν ἦτο ὅμως καὶ νωθρά.

Ἡ ὀνειροπόλος αὐτῇ, ἢν πλειστάκις παρέβαλλε πρὸς τὴν εἰς τὸν ἥλιον ἐξηπλωμένην σκυρὰν, δὲν ἔμενεν οὐδὲ στιγμὴν ἄεργος. Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅτι ἠσχολεῖτο πάντοτε καὶ ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν κύριον Λώρην, ὅστις ἐξεπλήσσετο ἐνίοτε διὰ τὴν μέριμναν, ἥς ἦτο ἀντιζέμενον, χωρὶς ὅμως νὰ διδῇ εἰς τοῦτο μεγάλην σημασίαν— λογαριάζει

κανεὶς τὰ παιδιὰ;—καὶ μόνον εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του ἔτρεφε δι' αὐτὴν μεγάλην εὐγνωμοσύνην.

— Καὶ ὅμως, ἔλεγεν ἐνίοτε μόνος του, δὲν μοὶ ὀφείλει τίποτε ἡ μικρὰ αὐτῇ, ἥτις τόσα καὶ μεῖ δι' ἐμέ.

Μιαν ἡμέραν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν τὸν ἀνέμενον. Ἡ οἰκία ἦτο ἔρημος. Ἦτο ἐν μαγικὸν μεταμεσημβρινὸν κυριακῆς, καὶ ὁ λαμπρὸς καιρὸς προσεχάλει εἰς τὸν περίπατον. Τὸ χωριὸν ὁλόκληρον εἶχεν ἐρημωθῇ, δι' ὃ ἐξεπλάγη τὰ μέγιστα, ὅτε, ἀνοίγων τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, εἶδε τὴν Μυρτὴν ἐκεῖ. Δὲν τὸν ἤκουσεν ἐρχόμενον καὶ ἐξηκολούθει νὰ κάμῃ ὅτι καὶ πρὸ τῆς ἐλευσεώς του.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 670)

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει, πέραν τὸ δάσος ἡπλοῦτο σκιερὸν, ἐν τούτοις ὁ Μαλαρίας δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ διακρίνῃ δύο ὁμίλους, οἱ ὅποιοι ἐβάδιζον ἐξ ἀντιθέτου.

Ὁ πρῶτος ἀπετελεῖτο ἀπὸ συνοδείαν σωματοφυλάκων, φρουρούντων τὸν Σουλτάνον καὶ τὸν Γέρβαν, ὁ δεῦτερος ἐκ σωματοφυλάκων ἐπίσης, ἐπαγρυπνούντων ἐπὶ τοῦ Ρενώ καὶ τῆς Γιαλμᾶ.

— Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, ἐπιθύρουν ὁ Μαλαρίας καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς σκιάς καὶ ἐπλησίασε τὴν συνοδείαν τοῦ Σουλτάνου.

Εἰς ψιθυρὸς ἐχαιρέτησε τὴν ἐμφάνισίν του.

— Ἐλα ἐδῶ, μάγε, διέταξεν ὁ Σουλτάνος μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐλαφρῶς.

Ὁ Μαλαρίας ἐπλησίασε, ψιθυρίζων :

— Μεγαλειότητε . . .

— Εἶσαι ἑτοιμὸς νὰ ἐκτελέσῃς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθης ;

— Ὁ δοῦλός σας εἶναι ἑτοιμὸς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Μεγαλειότητά σας.

Ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε διὰ τὸ Τσεραγάν καὶ εἰς ἤλθεν εἰς τὸ ὠραῖον περίπτερον· ἐκεῖ, πρὸ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τοῦ ἐγκλείστου Σουλτάνου, οἱ σωματοφύλακες παρέμειναν, εἰς τὴν αἴθουσαν δ' εἰσῆλθεν ὁ Χαμήτ, ὁ Γέρβας καὶ ὁ Μαλαρίας.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Σουλτάνος, εὐρεθείς μετὰ τῶν δύο ἄλλων.

— Θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ παράπλευρον δωμάτιον. Σᾶς ζητῶ ἄδειαν πέντε λεπτῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα θὰ περιμένετε ἐδῶ· μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν πέντε λεπτῶν τότε καὶ μόνον θὰ δυνηθῇτε νὰ εἰσέλθετε.

— Δέχομαι, ἀπήντησε ξηρὰ ὁ Χαμήτ.

Ὁ Μαλαρίας τότε ὑπεκλίθη καὶ εἰσῆλθε μόνος εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Σουλτάνος καὶ ὁ ὑπασπιστής του ἔμειναν μόνοι. Ἀντήλλασσον βλέμματα ἐρωτηματικά. Μία ἀγωνία ἐξεφράζετο εἰς τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου των. Παρήρχοντο τὰ λεπτά, ὁ δὲ Σουλτάνος μὲ τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἐκκρεμές παρηκολούθει τὸν δείκτην. Τέλος ἀνεφώνησε :

— Πέντε λεπτά !

Διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀλλὰ φόβος τις τὸν κατέλαβε καὶ ὀπισθοχώρησεν, ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Γέρβαν :

— Γέρβα, ἀνοίξε.

Ὁ ὑπασπιστής ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ. Ὁ Σουλτάνος ἔκαμε τότε ἓν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἔρριπεν ἓν βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον.

— Κενόν, ἐβουχίσθη τότε ὁ Χαμήτ.

— Κενόν, ἐπανέλαβεν ὁ Γέρβας. Ἰδέτε καὶ τὸ σχοινί εἰς τὸ παράθυρον, ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς τὸν ἴδιον δρόμον.

— Τὸν ἴδιον ; ἠρώτησεν ὁ Σουλτάνος· τότε εἶναι εὐχολὸν ν' ἀνακαλύψωμεν . . . Φύλακες . . .

Εἰς τῶν σωματοφυλάκων παροισιάσθη ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ ὑπεκλίθη.

— Σὺ φυλάττεις ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ Χαμήτ.

— Μάλιστα, Μεγαλειότητε.

— Τότε λοιπὸν θέλω νὰ μὲ πληροφορήσῃς ποῖον δρόμον ἠκολούθησεν ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Οὐδεὶς ἐξῆλθεν.

— Ἀρνεῖσαι λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν, εἰ ; ἡ κεφαλὴ σου πολὺ γρήγορα θὰ καταβῇ ἀπὸ τοὺς ὤμους σου.

— Ἡ κεφαλὴ μου θὰ πέσῃ τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ θελήσῃ ἡ Μεγαλειότης σας, ἀλλὰ, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι οὐδεὶς ἐξῆλθε . . .

— Τότε τὸ σχοινί αὐτό :

— Εἶδον μίαν σκιάν νὰ ριπτῇ τὸ σχοινί ἀπὸ τὸ

νὴν εἰς ἐμέ. Ἐάν ἤμην ἐχθρὸς σου, ἐννοεῖς τί θὰ ἠδυνάμην νὰ πράξω . . .

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Σουλτάνος τὸν Γέρβαν.

— Νομίζω ὅτι ὁ Γάλλος ἔχει δίκαιον.

— Ὡστε . . .

— Νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ ἐπανέλθῃ ἐκουσίως, ἴσως μάλιστα φέρει καὶ τὸν Μουράτ.

— Ἐχεις δίκαιον· ἡ εὐνοιά μου θ' ἀμείψῃ τὰς ἱπηρεσίας του . . .

Ὀλίγα λεπτά μετὰ ταῦτα ὁ Σουλτάνος, ὑπὲρ ποτε κεκυρωμένος καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν βραχιόνων τοῦ Γέρβα, ἔφθασεν εἰς τὸ Γιλδίζ. Ὁμιλος σωματοφυλάκων τὸν ἠκολούθει μακρόθεν. Ἄλλοι σωματοφύλακες ἐφρουροῦν τὸ Τσεραγάν, ὅπου ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Γιαλμᾶ ἦσαν φυλακισμένοι.

ιη'. Τὸ πεπρωμένον.

— Δύο ἡμέραι παρήλθον, ἀφ' ἧς ὁ Μαλαρίας ἔφυγε.

— Δύο ἡμέραι ! πόσον μοὶ φαίνονται μακραί !

— Αὐτὴν τὴν νύκτα εἶναι ἡ σειρά μας.

— Ναί, σιωπὴ !

Τὰς φράσεις ταύτας ἀντήλλασσον χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Γιαλμᾶ εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ Τσεραγάν, ὅτε δύο δοῦλοι εἰσῆλθον κρατοῦντες φανόν.

— Ἐλα ἐδῶ, μάγε, διέταξεν ὁ Σουλτάνος μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐλαφρῶς.

παράθυρον, ἀλλ' ἡ σκιά ἀπεσύρθη μέσα εἰς τὸ δωμάτιον· δὲν ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ.

Ὁ Ἀβδουλ ἔκαμε χειρονομίαν ἀπελπισίας, καὶ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἐξαφνα ὁ Γέρβας ἀνεκάλυσεν ἓν χαρτίον καὶ τὸ διέτρεξεν· ἔπειτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν Σουλτάνον :

— Ἀναγνώσατέ το, τῇ λέγει.

Ὁ Σουλτάνος ἀνέγνωσεν ἥτο ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τοῦ Μαλαρία : « Διὰ νὰ διέλθω ἐν μέσῳ τῶν δοῦλων σου, πρέπει νὰ τοὺς τυφλώσω διὰ μίαν στιγμὴν· τοῦτο εἶναι εὐχερὲς παιγνίδιον δι' ἐμέ. Πίστευσέ με, Σουλτάνε, πρέπει νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύ-

Ἐπεκλίθησαν πρὸ τῶν νέων καὶ σχεδὸν μὲ μίαν φωνὴν εἶπον :

— Εἶναι ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν καθεὶς ἐξ ὑμῶν πρέπει ν' ἀναπαυθῇ εἰς τὰ δωμάτιά του.

Οἱ νέοι ἐμειδίασαν, ἔσφιξαν τὰς χεῖρας καὶ ἐψιθύρουν μυστικά :

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Ἐπειτα ὑψηλοφώνως διὰ ν' ἀκουσθῶσιν ἀπὸ τοὺς φύλακας.

— Καλὴν νύκτα σας.

— Καλὴν νύκτα.

Μεθ' ὃ ἕκαστος ἠκολούθησε τὸν ἰδιαίτερον φύλακα.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

‘Η χειραφέτησις τῆς γυναικός.

‘Η πολιτεία Κάνσας εἶνε μία ἀπὸ τὰς 48 τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. ‘Η μικρὰ πόλις Χόνγουελ τῆς ἀνω πολιτείας εὐρίσκεται εἰς ἀνώμαλον, πολὺ ἀνώμαλον, κατάστασιν. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιόν της ἡρνήθη καὶ ἀρνεῖται εἰσεῖν νὰ συνεδριάσῃ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. ‘Ελλας Γουήλσον, ἥτις τυγχάνει Δήμαρχος τῆς πόλεως. ‘Η κ. Γουήλσον ἐξετέθη ὡς συμπολιτειακὴ καὶ ἐπέτυχεν. Οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι ἔτριβον τὰς χεῖράς των, σκεπτόμενοι, ὅτι ἐπειδὴ γυνὴ ἐξέλεγε Δήμαρχος, θὰ παρεμέριζε καὶ θ’ ἄφινεν ἅπασαν τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως εἰς τὴν διάθεσιν των. ‘Ηπατήθησαν ὅμως. Μόλις ἡ κ. Γουήλσον ἐγκαθιδρύθη εἰς τὰ Δημαρχιακὰ Γραφεῖα, ἐπέβαλε μερικοὺς ἀνορθωτικοὺς νόμους — καὶ πολὺ αὐστηροὺς μάλιστα — διώρισε δὲ τὴν κ. Ρόζαν ‘Οσμπορν ἀρχιαστυνόμον καὶ τὴν κ. Χίλτον γραμματέα. Οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ τοιοῦτοι διορισμοὶ ἀπήρεσκον, ἡρνήθησαν νὰ ἐπικυρώσουν αὐτοὺς. ‘Η κ. Γουήλσον παρετήρησε τότε, ὅτι ἦτο Δήμαρχος τῆς Πόλεως καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διορίζῃ τὰ πλεόν κατάλληλα πρόσωπα εἰς δημοσίας θέσεις. Οἱ Σύμβουλοι ἀπήντησαν, ὅτι δὲν θέλουν νὰ προεδρεύῃ τῶν συνεδριάσεών των. ‘Η ὑπόθεσις ἀνεφέρθη εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Πολιτείας, ὅστις συνεβούλευσε τὴν κ. Γουήλστον νὰ καταδιώξῃ ποινικῶς τοὺς. ‘Η κ. Γουήλστον εἶνε πολὺ δημοφιλὴς. ‘Ολαὶ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεως της τὴν ὑποστηρίζουν, καὶ οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι γνωρίζουν ἀπὸ τοῦδε, ὅτι κατέστρεψαν τὰς ἐλπίδας μελλούσης πολιτικῆς ἐπιτυχίας των.

Τ’ ἀνωτέρω εἶνε παράδειγμα τῶν ὅσων ὑποφέρουν αἱ γυναῖκες. Δὲν ἐπιζητῶ νὰ τὰς παραστήσω ὡς μάρτυρας, ἀλλ’ ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ ἄνδρες ἀνταγωνίζονται τὸ νέον τοῦτο πνεῦμα τῆς γυναικός, τὸ πρὸς τὴν πρόοδον τείνον. Γίνεται μία γυνὴ ἔμπορος, ἐργάτρια, βιομήχανος, ἐπαγγελματίας; Θὰ εὐρεθῶν ἐκεῖνοι, οἵτινες μὲ μυρίους τρόπους δολίους θὰ προσπαθήσουν νὰ τὴν βλάψουν, νὰ καταστρέψουν τὴν ἐργασίαν της. Αἱ γυναῖκες σήμερον, παρ’ ὅλα τὰ παρεμβαλλόμενα προσκόμματα, παρ’ ὅλους τοὺς χλευασμοὺς καὶ σκώμματα τῶν ἀνδρῶν, καταλαμβάνουν θέσεις ὁσημέραι καλητέρας. ‘Ιατροί, δικηγόροι, ἐπιστήμονες, πολιτικοί, βιομήχανοι, ἀεροπόροι, ἐξερευνήτριαι.

‘Οταν ἡμέραν τινὰ αἱ διασκεδάσεις τῶν πολιτικῶν, τῶν δημοσίων καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων λήξουν, ὅταν τὰ ὄργια τῆς σεσαθρωμένης διοικήσεως ἐν ἐκάστῳ κράτει σταματήσουν, ὅταν οἱ πόλεμοι παύσουν, καὶ οἱ ὑπερμεγέθεις στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ προϋπολογισμοὶ μετατραπῶσιν εἰς γεωργικοὺς καὶ βιομηχανικοὺς τοιοῦτους, ὅταν αἱ χῆραι τῶν Ἰνδῶν δὲν θὰ θεωρῶνται ἀτιμασμέναι καὶ οἱ τερατώδεις παιδικοὶ γάμοι ἐν Ἰνδίας καταργηθῶν, ὅταν οἱ μέθυσοι καὶ χαρτοπαῖται καὶ ἀργοὶ ἐμποδισθῶν ἀπὸ τοῦ νὰ καθίστανται «κεφαλαῖ» ἀτυχῶν, πενομένων, βασιμισμένων οἰκογενειῶν, ὅταν αἱ γυναῖκες ἀναπτυχθῶν καὶ μορφωθῶν — αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ πρὸ παντὸς — καὶ δυνηθῶν οὕτω νὰ μεταδώσουν τὴν μόρφωσιν εἰς τὰ τέκνα των, αἱ σήμερον ὑπομονητικῶς ἐργαζόμεναι γυναῖκες θὰ ἔχουν ἐκπληρώσει τὸν σκοπὸν των καὶ θὰ ἔχουν θεμελιώσῃ κοινωνίας, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ Πολιτισμοῦ — τοῦ ὑψηλοτέρου καὶ τελειότερου πολιτισμοῦ τῆς Αὔριον.

‘Οταν ἡ γυνὴ, κατανοήσῃ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν της, καὶ πρὸ παντὸς ὅταν μορφωθῇ, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίαι, αἵτινες συντελοῦν εἰς τὴν καταστροφὴν, τὴν ἠθικὴν αὐτοκτονίαν τῆς κοινωνίας, ἐνὸς λαοῦ, ἐνὸς ἔθνους, θὰ ἐκλείψουν, καὶ τὰ μεμορφωμένα τέκνα μεμορφωμένων γυναικῶν θὰ εἶνε εἰς θέσιν τότε νὰ κάμουν τὴν ἐπὶ τῆς Γῆς διαμονὴν τῶν ἀνθρώπων ὅλων καὶ ἑαυτῶν εὐχάριστον, ἀπηλλαγμένην στόνων καὶ δυστυχιῶν. ‘Η ἀρχὴ ἐγένετο πρὸ πολλοῦ καὶ « ἡ ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός » .

Κρησσα

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

Αἱ παρουσιάσεις.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ παρουσιασθῇ τις πρὸς μίαν κυρίαν διὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ κατόπιν. Πρέπει νὰ προσκληθῇ.

‘Η κυρία, ἡ ὁποία θὰ θελήσῃ νὰ δεχθῇ τινα, θὰ τῷ εἴπῃ ἀπλῶς:

— Μένω (ἢ δέχομαι) τὴν δεῖνα ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος.

Κατὰ τὰς παρουσιάσεις συνιστᾷ τις μίαν νεάνίδα πρὸς γέροντα ἢ καὶ πρὸς νυμφευμένον κύριον. ‘Ενῷ τούναντίον ὁ ἄγαμος συνιστᾶται εἰς τὴν δεσποινίδα.

Εἰς τοὺς χοροὺς ἢ εἰς τὰς συναθροίσεις

γίνονται μόνον αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν περιστάσιν παρουσιάσεις. ‘Εν τούτοις δὲν πρέπει νὰ δεικνύμεθα ἐπιφυλακτικοὶ καὶ πρὸς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς συνέστησαν, ἀφοῦ ταῦτα φιλοξενοῦνται ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ· ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ μας θὰ ἦτο ἀχαριστία πρὸς τοὺς οἰκοδεσπότας.

Τὰ ἐπισκεπτήρια.

Τὰ ἐπισκεπτήρια τῶν ἀνδρῶν πρέπει νὰ φέρωσι τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν διεύθυνσιν. ‘Αλλὰ καὶ μόνον τὸ ὄνομα, ὅταν τὸ ἐπισκεπτήριον ἀπευθύνεται πρὸς γνωστούς, ἀρκεῖ.

Οἱ νέοι δὲν πρέπει νὰ σπεύδουν πρὸς ἀποκτησιν ἰδίων ἐπισκεπτηρίων.

‘Η γαλλικὴ ἐθιμοτυπία ἀπαιτεῖ ὅπως εἰς τὰ ἐπισκεπτήρια τῶν ἐγγάμων κυριῶν καὶ τῶν χερῶν μὴ ἀναφέρηται τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τῆς κυρίας, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐπίθετον τοῦ συζύγου· παρ’ ἡμῖν ὅμως ἡ συνήθεια αὕτη δὲν εἶναι ἐν χρήσει.

‘Ας προσέξωσιν αἱ κυρίαι καὶ οἱ κύριοι ἀκόμη εἰς τὰ στοιχεῖα καὶ τὸν χάρτην τῶν ἐπισκεπτηρίων των. Πρέπει νὰ εἶναι ἀπλᾶ, κομψὰ καὶ ὄχι ἐξεζητημένα.

Αἱ δεσποινίδες δὲν ἔχουσιν ἐπισκεπτήρια προσωπικά, ἀλλὰ γράφουσι τὸ ὄνομά των ἐπὶ τῶν ἐπισκεπτηρίων τῆς μητρός των, ὅταν τὴν σενοδεύωσιν.

‘Εν τούτοις δεσποινὶς μεγάλης ἡλικίας ἢ ἐξασκοῦσα ἐπάγγελμά τι, ἢ ἀνεξάρτητος δύναται νὰ ἔχῃ προσωπικὸν ἐπισκεπτήριον.

‘Η γαλλικὴ ἐθιμοτυπία καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ διαγράφει τὸ βαπτιστικὸν ἀπὸ τὰ ἐπισκεπτήρια τῶν δεσποινίδων. Οὕτω ἡ δεσποινὶς ‘Αγλαΐα Νικολαΐδου θὰ γράψῃ *Δεσποινὶς Νικολαΐδου* καὶ ὄχι *‘Αγλαΐα Νικολαΐδου*. ‘Εν τούτοις, ὅπως καὶ εἰς τὴν προηγούμενην περίπτωσιν, ἡ ἐθιμοτυπία μας δὲν ἀπεδέχθη τὸν τρόπον αὐτόν.

Τὰ κοινὰ ἐπισκεπτήρια συντάσσονται: *‘Ο Κος καὶ ἡ Κ^α Νικολαΐδου*.

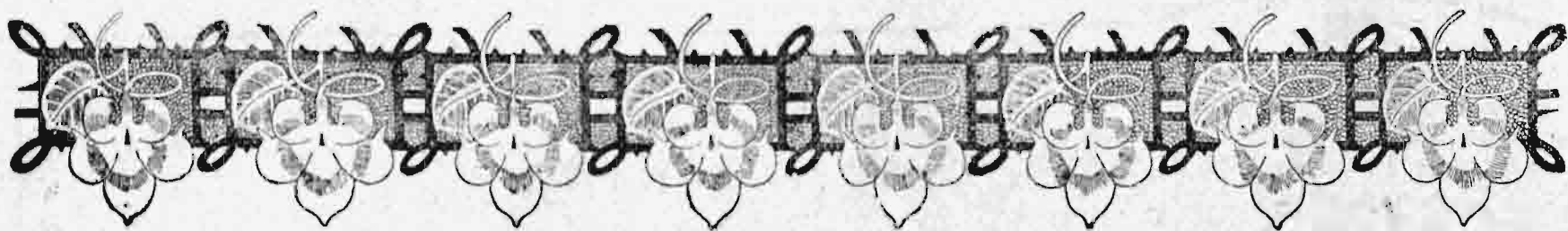
Η ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

‘Η αἰδήμων μητέρα πρὸς τὴν χαριτωμένην κόρην της:

— Κατέβασε τὸ φόρεμά σου, κάποιος εἶναι ἀντίκρυ μὲ τὸ κοδάκ,

— Δὲν μὲ μέλλει, φορῶ τὸ καπέλλο μου.

Α ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΡΠΝΑ

BYZANTINAI HMERAI

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Διατρέχοντες ημέρας άνωμάλους, τόσον υπό έποψιν πολιτικήν, όσον και υπό καιρικήν έποψιν.

Όλόκληρος ή Εύρώπη συνταράσσεται. Είς την Ρωσίαν δολοφονείται ό πρωθυπουργός, είς την Βιέννην γίνονται ταραχαί, είς την Ισπανίαν επανάστασις, είς την Γαλλίαν και την Γερμανίαν διαπραγματεύονται τό Μαροκηνόν ζήτημα, ό Κίντερλεν και ό Καμπών συσκέπτονται διαρκώς και μόνον ήμείς έδώ δέν σκεπτόμεθα διά τίποτε!

★

Διά νά μή αποτελέσωμεν όμως εξαίρεσιν και ήμείς είς τας ένσηφράσας άνωμαλίας, από μιας έβδομάδος έχομεν καιρικήν άνωμαλίαν. Ό καιρός ήλλαξε τόσας φορές μέ ευχέρειαν, την όποιαν θά έξήλευε και πολιτικός άρθρογράφος τουρκικής έφημερίδος.

Αί απότομοι δ' αὐται μεταβολαί του καιρού έγέγοντο άφορμαί νά προσβληθῇ ό κόσμος από διαφόρους άσθενείας.

Τοιουτοτρόπως ή νεφρίτις, ή περιτονίτις, ή περικαρδίτις, ή διφθερίτις είναι είς την ήμερησίαν διάταξιν.

Ός νά μή ήρκει δέ όλόκληρος αὐτή ή παθολογία, ένέσκηψεν έσχάτως και προσέβαλε πρωτίστως την Κυβέρνησιν μας ή... Τριπολίτις!

★

Από την διακοίνωσιν των Δυνάμεων διά τό Κρητικόν ζήτημα, ό κόσμος δέν ήδυνήθη νά έννοήσῃ τίποτε. Φαίνεται, ότι αί Δυνάμεις είς τό Κρητικόν πρόβλημα ήρχισαν ν' άπαντῶσι δι' α λ ν γ μ α τ ο ν. Τοιουτοτρόπως ή τελευταία άπάντησις των Δυνάμεων έθορύβησε τόσον ήμᾶς, όσον και τούς έν Αθήναις.

Και όσον άφορᾷ τας άνησυχίας των Αθηναίων, όλίγον μᾶς ένδιαφέρουν. Αί Ιδιαι μας όμως άνησυχίαι δέν έχουν τόν τόπον των. Διότι είναι γνωστόν είς όλους, ότι οι Κρήτες ζητοῦν την πρόοδον της νήσου των, την όποιαν Ισχυρίζονται, ότι θά εύρουν μόνον διά της ένώσεως. Αρα υπάγονται είς τας άρχάς της «Ένώσεως και Προόδου».

★

Τό ύπουργείον Χακκή κλονίζεται. Τό Κρητικόν και τό της Τροπολιτιδος ζήτημα έδημιούργησαν δυσαρεσκείας και από στιγμής είς στιγμήν άναμένεται ή πτώσις του. Δέν υπάρχει όμως κανείς κίνδυνος πτώσεως του ύπουργείου. Διότι πίπτει κανείς όταν Ισταται όρθιος. Πώς είναι δυνατόν νά πέσῃ τό ύπουργείον, άφού διαρκώς... κοιμάται;

★

Εύτυχώς τά φλέγοντα αὐτά ζητήματα έγέγοντο άφορμή νά ήσυχάσωμεν από άλλα ζητήματα, τά διπλωματικά έπεισόδια. Τό έπεισόδιον των Αδάνων έπαιυσε πλέον νά άπασχολῇ την Κυβέρνησιν. Τό έπεισόδιον δέ των Θεραπείων έληξε... συζητούμενον και ό Ζερώμ, ό όποιος ήτο πλέον ή βέβαιος, ότι θά γίνη εκατομμυριούχος διά της Κυβερνητικής άποζημιώσεως, έμεινεν είς τό ξερό!

Τό σκάνδαλον, του όποιου ήρως έγέγενετο ό άγιος Ροδουπόλεως, διεσαλπίσθη διά των έφημερίδων. Πρόκειται περί μιας οίκίας ένός άειμνήστου, την όποιαν οίκίαν οίκοθεν νοείται, ότι άναιρεύοντο νά διαμελίσουν οι κληρονόμοι του Εύτυχως επενέβη ό άγιος Ροδουπόλεως και διά της μεθόδου του Παπα... Διβαλίου ήθέλησε νά μεταγράψῃ την οίκίαν. Οι κληρονόμοι κατέξανέστησαν και του ζητήματος επελήφθη ή Ιερά Σύνοδος.

Εκ καθήκοντος δημοσιογραφικού, εξέτάσαντες έπισταμένως τό ζήτημα, εύρίσκομεν έν πλήρει διακρίσει τον άγιον Ροδουπόλεως, τον όποιον όλοι κατηγοροῦν.

Διότι ή οίκία μετά τον θάνατον του ιδιοκτήτου και προΐσταμένου της έπρεπε νά έχῃ κάποιον προΐσταμένον και ό κατηγορούμενος Μητροπολίτης ως τοιοῦτον διώρισε τον... προΐστάμενον της ένορίας Διβαλίου!

★

Δέν είνε μόνον τά όργανα της έξουσίας, τά άκοποιοῦντα τούς πολίτας. Καί οι τυπογράφοι, φαίνεται, ότι έχουν όλα τά στοιχεία τελείων συνταγματικῶν άσυνόμων.

Προχθές έν τῇ στήλῃ ταύτῃ, λόγου γενομένου περί των στήνων της Παικήπου, έφόνευσαν τον κ. Ήπειρον, τον όποιον άφησαν ήμιθανῇ τά όργανα της έξουσίας. Πώς τον έσκότωσαν τον άνθρωπον είνε μυστήριον δι' ήμᾶς. Τό κακόν είνε, ότι δέν έχομεν τά χειρόγραφα μας διά νά έξιχνιάσωμεν τον φόνον.

Η διεύθυνσις της άστυνομίας έν περιπτώσει, καθ' ήν χρειασθῇ άστυνομικά όργανα, δέν έχει παρά νά άποταθῇ είς τά τυπογραφεία μας.

★

Προκειμένου περί τυπογραφικῶν λαθῶν, πρέπει νά σημειώσωμεν ένταῦθα, ότι τοιαῦτα λαμβάνουν χώραν καθημερινῶς.

Και είνε τόσον νόστιμα!

Κάποια έφημερίς έγραφεν, ότι οι ύπουργοί συνελθόντες είς τό ύπόγειον των οικονομικῶν συνεσκέφθησαν επί του Κρητικού ζητήματος. Καί άφού τό ύπουργείον έγινεν ύπόγειον, ή συνεδρίασις αὐτή θά ήτο όρισμένως μυστική!

Προχθές δέ έπαρχιακή έφημερίς άνήγγελεν είς τούς αναγνώστας της ότι ό διάδοχος Γιουσούφ Ήζεδδιν έπέστρεψεν εξ Εύρώπης... σιδηροδρόμιος!

Βεβαίως, αν έγνώριζεν ό διάδοχος ότι οι τυπογράφοι θά τον μετέτρεπον είς κακούργον, θά απέφυγε νά έλθῃ... σιδηροδρομικῶς.

★

Αστεροσκοπεῖον Κωνσταντινουπόλεως
Τελευταία φάσις σελήνης. Φάσεις και άντιφάσεις των τηλεγραφικῶν Πρακτορείων. Άγνωστος φάσις του Κρητικού ζητήματος. Έκλειψις μερικῇ της χαλέρας από της παρατήσεως του Δημάρχου. Έκλειψις πάσης συζητήσεως της Πύλης είς τά Πατριαρχικά τακίρια. Έκλειψις πάσης συναντήσεως επί της... εκλειψεως της Τζοκόνδας. Σεισμικαί δονήσεις είς τας καρδίας των άνευ θέσεως έναπομινάντων διδασκάλων.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Κυκλοφορεῖ τό εβδομον τεῦχος

ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΤΗΣ ΦΡΑΜΜΑΣΩΝΙΑΣ

Παραγγέλλαι είς την διεύθυνσιν: Γαλατᾶ Χάν, αρ. 9, Galata.

ΓΝΩΣΤΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΣΕΒΑΧ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

Θάλασσινός δέν είναι· είναι χειρσαίος. Ποῦ τον χάνεις, ποῦ τον βρίσκεις—στήν πόρτα του τηλεγραφείου. Αιώνιως βιαστικός· γιά νά τηλεγραφῇσῃ· ανταποκρίνεται και μέ τά άστρα.

Μήπως σᾶς σκανδαλίζει ό τίτλος 'ποῦ τον έδωκα; Έρωτήστε και τον ίδιον: γαργαλεύεται, λιγώνει νά τον άκούῃ. Ό νοῦς του απ' την έκδρομή δέν βγαίνει. Καταξελάγιασε τον κόσμον έδώπέρα: άνδρόγυνα κοντεύει νά χωρίσῃ, ό πλάνος!!... ό περιπλανώμενος.

Δέν σᾶς λέγω τ' όνομά του. Σᾶς άφίνω νά τό μαντεύσετε. Άκέραιος άνθρωπος. Έάν δέν βάλῃ τον δάκτυλόν του παντοῦ, άκόμη και είς τον τύπον των ήλων, δέν πιστεύει. Χειρότερος και του Θωμά! Μόνον δίδυμος δέν είναι.

Τον ανταμώνετε παντοῦ. Ύψηλόςωμος, παχουλός, όχι άσχημος στό πρόσωπον, χλωμός—τό χρώμα της ευαισθησίας—έξυπνος σάν δέν κοιμάται (όχι όμως και κοιμισμένος όταν ήναι έξυπνος), είναι τό χάρμα των συναστρωφῶν, των έκδρομῶν και των πανηγύρεων.

Σφιζοκοιμητομένος μέσα στό σακκάκι του, χρώματος gris souris κατά προτίμησιν, μέ τον ατημέλητον χαρακτηριστικόν παναμᾶν στό κεφάλι του, κεκλιμένον πάντα πρός τά όπίσω, θά τον δῆτε νά πηγαινοέρχεται στό Πέραν, όταν δέν στέκεται στην έξώπορτα του Συμπολείου «Londres».

Ίδιαίτερον χαρακτηριστικόν: Τό φιλολογικόν του ψευδώνυμον αντίθετον πρός τας πήχυιαις του διαστάσεις. Αγαπᾷ τά μικρά και τά αἰθέρια.

Τον αγαποῦν όλοι, τον αγαπᾷ κ'...

Εγώ.

Οί έχοντες ανάγκην άντιζιμένων διά δώρα ή δι' άτομικήν των χρήσιν, ως και δι' αγοράς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ως άπευθυνθῶσιν έν Γαλατᾶ, έντός του Μεγ. Έθνικοῦ Χανίου, αριθμός 13 και 14 είς την

ΑΠΟΘΗΚΗΝ

ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

του όμογενοῦς κ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΗΜΑΘΡΑΚΗ

γενικοῦ άντιπροσώπου μεγάλου εξαγωγικοῦ οίκου

της Ιαπωνίας,

ένθα θέλουσιν εύρῃ όλα τά άριστουργήματα της Ιαπωνικής βιομηχανίας είς τιμᾶς άπιστεῦτως εύθηνάς.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Θλιβερά γεγονότα ἀγγέλλονται ἐκ Μιτυλήνης. Κατὰ τὰς ἐκεῖθεν εἰδήσεις χωροφύλακες ἐξυλοκόπησαν τὸν δημογέροντα Παναγιώτην Ζεῦμπέκην καὶ εἰς τὸ χωρίον Βασιλικὸν ἐδάφησαν ἀθῶοι καὶ ἔντιμοι πολῖται.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς τρίτης τῆς Ι. Σύνοδου ἀνεγνώσθησαν τ' ἀντίγραφα τῶν πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν ψηφισμάτων τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων.

— Συνήλθον τὴν τρίτην εἰς ἑκτακτον συνεδρίαν τὰ Δύο Σώματα. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἀνεγνώσθησαν τὰ ἐκ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν καταφθάσαντα ψηφίσματα, ἐπειδὴ δὲ παρατηρήθη, ὅτι ἰκανὸς καιρὸς παρήλθε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἡ Κυβέρνησις εἰς τὰ αἰτήματα τῶν Πατριαρχείων, ἡ συνέλευσις ἐνέκρινεν ὅπως ἡ ἐπιτροπὴ μεταβῇ καὶ πάλιν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ ζητήσῃ ἵνα ἀπαντήσῃ ὀριστικῶς ἡ Κυβέρνησις εὐθὺς μετὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Βαϊραμίου.

— Ἀνεγνώσθησαν κατόπιν ἐκθέσεις μητροπολιτῶν, ἀναγέρουσαι τὰ εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν διαπραττόμενα, ἐνεκρίθη δὲ ὅπως γραφῇ κατάλογος καὶ τακρίριον, δι' οὗ θὰ ζητεῖται παραδειγματικὴ τιμωρία τῶν ὑπαιτίων κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων.

— Ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἐπεδόθη εἰς τὸν οἰκεῖον νομάρχην τακρίριον διαμαρτυρίας κατὰ τῆς βίᾳ στρατολογήσεως Ἑλλήνων διδασκάλων, καίτοι ἐφωδιασμένων δι' ἐπισήμου ἐνδεικτικοῦ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἑσωτερικά.

Δὲν παύουν καταριζόμεναι βουλγαρικαὶ συμμορίαι ὅπως εἰσελάσωσιν εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος.

— Οἱ κάτοικοι τῆς περιφέρειας Προύσης καὶ Νικομηδείας ἀπέστειλαν εἰς τὸν Μ. Βεζύρην ψηφίσματα ὑπὲρ τῶν αἰτημάτων τῶν ἐθνотήτων.

— Καὶ οἱ Βούλγαροι Δοῦράνης, Κουμανόβου καὶ Ἰστιπ ἀπέστειλαν παρόμοια ψηφίσματα καὶ αἰτήσεις.

— Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἀπεδέχθη τὴν ἐκθεσιν τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὰς μεταρρυθμίσεις τῆς Ὑμένης, τὰς ὁποίας καὶ θὰ ἐφαρμόσῃ.

— Ὁρῆσε τὴν τετάρτην ἐν τῷ κακουργιοδικεῖ ἡ δίκη τῶν δολοφόνων τοῦ δημοσιογράφου Ζεκὴ βέη.

— Οἱ εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἐπιτροπὴν παρακαθήμενοι ἀντιπρόσωποι τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν ἠρνήθησαν νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἵλαι αἱ δαπάναι τοῦ ἐν λόγῳ ὑπουργείου ὑποβάλλωνται προηγουμένως εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην.

Ἐξωτερικά.

Ὁ «Ἀβέρωφ» κατέπλευσεν εἰς Φάληρον, ἐνθα τῷ ἐγένετο ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς.

— Δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐγένετο κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ρωσίας Στολυπὶν ἐν Κιέβῳ, παρόντος καὶ τοῦ Τσάρου. Ὁ Στολυπὶν μετὰ τριήμερον ἀγωνίαν ἐξέπνευσεν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀναχωρήσεις. — Διὰ τοῦ Ρωσικοῦ ἀνεχώρησαν προχθὲς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἡ ἐλλόγιμος δεσποινὶς Αἰγυπτία Βοιλόου, διευθύντρια τῆς ἐκεῖ Ζερβουδακείου Σχολῆς καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀγγελικὴ Σκαλιστήρη, διδασκάλισσα ἐν τῷ Ἀβερῳφ· ὡ Παρθεναγωγεῖω.

«Ἀνω-Κάτω». — Ἀρτιον εἰς ὕλην σπαρταριστὴν καὶ γελοιογραφίας ἐξόχους κυκλοφορεῖ σήμερον τὸ «Ἀνω-Κάτω», τὸ ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενόμενον τοῦτο περιοδικὸν τοῦ κ. Χρ. Π. Δεληγυαβούρη. Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι τὸ ἄριστον τοῦτο σατυρικὸν φύλλον, μετὰ τὴν βαθμιαίαν καλλιτέρευσίν του, θὰ καταλάβῃ ἐξέχουσαν θέσιν μετὰ τὸ ἐβδομαδιαίου τύπου τῆς πόλεώς μας. Τὸ συνιστῶμεν θερμῶς.

Ροδιακὸν Ἡμερολόγιον 1912. — Ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἐν Ρόδῳ ἔκδοσις «Ροδιακοῦ Ἡμερολογίου», τὸ ὁποῖον θὰ συγκεντρώσῃ τὰ καλλίτερα προῖόντα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Ἀπὸ τοῦδε ἐδήλωσαν συνεργασίαν διακεκριμέναι Ἑλληνες λόγιοι εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

Συναυλία. — Ἡ θεατρικὴ καὶ γορευτικὴ ἐσπερίς, ἥτις ἐδόθη τὸ Σάββατον εἰς τὸν «Ἐρμῆν», ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τὸ δράμα ἐπέτυχεν ἀρκετὰ καλά. Αἱ δεσποινίδες Μαρία Παπαδοπούλου καὶ Βέρα Τσιρικτσόγλου ἐπέτυχον πληρέστατα. Οἱ κκ. Νικόλαος Βλαχόπουλος, Γεώργιος Βεντορουχᾶς καὶ Ἀντώνιος Καμπιλούρης ὑπεδύθησαν τελείως τοὺς ῥόλους τῶν. Εἰς δὲ τὴν κωμῶδιαν διεκρίθησαν οἱ κκ. Κοντογιάννης, Κοντορουχᾶς, Δημ. Βαφειάδης, Ἰωαννίδης καθὼς καὶ αἱ δεσποινίδες Βέρα Τσιρικτσόγλου καὶ Μαρία Παπαδοπούλου· ὁ κ. Ν. Μωραΐτης, ὁ μοναδικὸς μας κωμικός, τόσον ἐπιδεξίως καὶ εὐφυῶς ὑπεδύθη τὸν ῥόλον τοῦ βλακῶς Μανωλάκη, ὥστε ὅλον τὸ ἀκροατήριον ἐξέσπασεν εἰς ἀρκετὰ γέλια. Κατὰ τὸν ἐπακολουθήσαντα χορόν, ὁρχήστρα ἐκ τῶν κ. κ. Σκένδερ, Ἀλβέρτου καὶ τοῦ ἐρασιτέχνου βιολιστοῦ κ. Α. Βαφειάδου, ἐπαιξε τοὺς δυσκολωτέρους καὶ γλυκυτέρους σκοπούς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Γρίφος.

Α — ΤΟ

Ν' ἀναγνώσῃ

(Ἑστιάη ὑπὸ Α. Ροδοκανάκη)

16. Σύλλαβόγριφοι.

Συλλαβαὶ ἐν ὅλῳ τρεῖς
τ' ὄνομά μου συγκρατοῦσι
καὶ θεὸν τινα δηλοῦσι
τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.
Φίλος σου θὰ εὐρεθῶ
ἂν τὴν τρίτην ἀφαιρέσῃς
καὶ ἐν δίχρονον προσθήσῃς.
— Δὲν με εὖρες; δυσφορῶ.

(Ἑστιάη ὑπὸ Χρ. Καραγκούνη, Καστορίας).

17. Αἵνιγμα.

Μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω,
σὲ θωρῶ καὶ με θωρεῖς.
ἂν τὸν τάνον ἀτεβάσῃς,
τὸ δὲ πρῶτον ἀφαιρέσῃς,
εἰς πολλὰ με δαινεῖς
(Ἑστιάη ὑπὸ Ὁμήριου Πλωμαρίου).

18. Παράξενος ἐρώτησις.

Ποία διαφορὰ ὑπάρχει μετὰ τῶν χειρῶν σας καὶ τοῦ μέλιτος;

(Ἑστιάη ὑπὸ Σαντεκλαίρη)

19. Φύρδην-μύγδην.

Ν' ἀναγνώσῃ:

Κυ—φί—ας—ἀρ—βος—χή—υί—ον—
σο—φό.

(Ἑστιάη ὑπὸ Κ. Α.)

Εἰς τὸ ἐπόμενον:

Θὰ προκηρυχθῶσι

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΟΙ διαγωνισμοὶ

με πλούσια βραβεῖα.

ΤΟ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΔΟΥ
ΕΙΝΑΙ

μοναδικὸν φάρμακον

κατὰ τῶν

ρευματισμῶν καὶ νεύραλγιῶν.

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ

τὰ χυρδιστὰ νοσήματα.

ΑΡΙΘΜΕΙ

πλείστα ἐπιτυχία.

ΕΙΝΑΙ

θανάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ὄνομα καὶ πράγμα.

ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ

Εἰς τὰς

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

τῆς Χαγῆς 1908, Ρώμης 1909,

Λονδίνου 1909.

ΟΙΝΟΣ CHIGNOLI

ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ ΡΩΣΤΙΚΟΣ

ΑΠΟΘΗΚΗ:

Φαρμακεῖον Ἀγγλο-Ἀμερικανικόν,

Πέραν, Μημητάζια, 63.

ΜΟΝΟΝ

Εἰς τὸ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΕΞΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΟΛΥΜΠΟΣ

ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ

ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,

εὐρίσκετε ἄκραν καθαρότητα,

ὕπηρεσίαν ἀνεπίληπτον

καὶ τιμὰς συγκαταβατικάς.

Ὅσοι φθάνετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν
νὰ καταλύετε εἰς τὸν «ΟΛΥΜΠΟΝ»

Διευθυντὴς: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ
(Lycée Vatelot)
ἐν Πέραν.

Τὸ Πρότυπον Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον, ἰδρυθὲν πρὸ τριετίας, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἔτος πλὴν ἀσικῆς σχολῆς περιελάμβανε καὶ γυμνάσιον μετὰ δύο μόνον τάξεων· κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐσχημάτισε καὶ τρίτην γυμνασιακὴν τάξιν· ἤδη ἀπὸ τοῦ ἀρχομένου σχολικοῦ ἔτους 1911—12, προστιθεμένης καὶ τετάρτης γυμνασιακῆς τάξεως, τὸ Πρότυπον Λύκειον προάγει εἰς πλῆρες γυμνάσιον, ὡς ἀναγνωρίζον ὅσον οὕτω ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἰσὺς μὲν πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι γυμνάσια, θὰ δύνηται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους ἀνευ εἰσηγητῶν ἐξετάσεων νὰ εἰσαγῇ τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἀποφοιτοῦντας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον. Περὶ τοῦτου ἵπάρχει ρητὴ δήλωσις τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας κ. Μπομπάρ, λαβόντος ἐσχάτως παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως γραπτὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι τὸ περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ Πρότυπου Λυκείου διάταγμα δημοσιευθήσεται εὐθὺς μετὰ τὸν ἐν αὐτῷ σχηματισμὸν καὶ τετάρτης γυμνασιακῆς τάξεως.

Τὸ Πρότυπον Λύκειον περιλαμβάνει δύο τμήματα, Ἑλληνικὸν καὶ Γαλλικόν. Καὶ τοῦ μὲν Ἑλληνικοῦ τμήματος, λειτουργοῦντος κατὰ τὰς πρὸ μεσημβρίας ὥρας, τὸ πρόγραμμα ἔσται καθαρῶς κλασικόν, ἡ διευθύνσις δ' αὐτοῦ ἀνετέθη τῷ κ. Κ. Ἀράτῃ, διδάκτορι τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, ἀρχαίᾳ καθηγητῇ τῆς ἐν Ἰωαννίνοις Ζωσιμαίας Σχολῆς, ἐσχάτως δὲ ἐξ Ἑλλάδος τῆς Γερμανίας ἐπανακάμψαντι, ἐνθα πρὸ ἔτους εἶχε μεταβῆ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν τοῦ ἐν τῷ αὐτόθι Πανεπιστημίου.

Τὸ δὲ Γαλλικὸν τμήμα, λειτουργοῦν κατὰ τὰς μεταμεσημβριανὰς ὥρας, ἀπὸ τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους μετατρέπεται εἰς πλῆρες ἐμπορικὸν τμήμα, μέλλον νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἀποφοιτοῦντας διὰ διπλώματος ἐμπορικῶν σπουδῶν, ἀνεγνωρισμένου ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Πρὸς ἀσκήσιν τῶν μαθητῶν διοργανώθησιν καὶ λειτουργήσιν ἐν ταῖς ἀνωτέραις τάξεσιν ἐμπορικῶν γραφείων, καὶ ἀποταμιευτηρίων ἐν πάσαις ταῖς τάξεσιν. Ὁλόκληρον τὸ πρόγραμμα τῶν ἐμπορικῶν μαθημάτων διδασκῆται γαλλιστὶ ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ κ. Armand Mossé, διπλωματούχου τῆς ἐν Μασσαλίᾳ Ἀνωτέρας Ἑμπορικῆς Σχολῆς, ἀρχαίου δὲ καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἑμπορικῆς Σχολῆς.

Ἡ διευθύνσις τοῦ οἰκοτροφείου ἀνετέθη τῷ ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Λυκείου κ. Ἡλιάδῃ, ὅστις ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐπίβλεψιν τοῦ συνδιατιωμένου κ. Διευθυντοῦ πατρικῶς μεριμνᾷ τὸ μὲν περὶ τῆς ὑγιεινῆς τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν, τροφῆς καὶ διαίτης, τὸ δὲ περὶ τῆς αὐστηρᾶς αὐτῶν ἐπιβλέψεως, ἔχων πρὸς τοῦτο συνεργούς οὐ μόνον τέσσαρας ἄλλους Ἑλλήνας διδασκάλους ἐσωτερικούς, ἀλλὰ καὶ δύο καθηγητὰς Γάλλους, καθήκον ἔχοντας προσεῖν νὰ ἀσκήσιν τοὺς τροφίμους εἰς τὸ γαλλιστὶ διαλέγεσθαι.

Ἡ διευθύνσις τοῦ Πρότυπου Λυκείου, φιλοτίμως ἀμειλωμένη νὰ ἀναδείξῃ αὐτὸ ἀντάξιον τῆς υποστηρίξεως καὶ ἐνίσχυσης, ἣς τὸ Λύκειον ἤδη ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἀπολαύει παρὰ τῇ ὁμογενεῖ κοινονίᾳ, μὴ φειδομένη θυσίων, ἐγκαθίστησιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἀρχομένου ἤδη σχολικοῦ ἔτους εἰς οἰκίαν ὑγιεινότητος, κεμενὸν ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀγίας πασᾶ, παρὰ τὴν Γερμανικὴν πρεσβείαν, ἐπὶ θέσεως μαγευτικῆς, δεσποζούσης τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντίδος. Τὸ νεώκτιστον τοῦτο οἰκίον, ἡλιόλουστον ἀπὸ πρῶτης μέχρ' ἐσχάτης, εὐρισκόμενον ἐν μέσῳ εὐρυτάτου κήπου, περιλαμβάνον τριάντα ἐν ὅλῳ εὐρυχωροτάτας αἰθούσας καὶ θερμανσὶν κεντρικὴν νεωτάτου συστήματος (calorifère) μετὰ λουτροῦ, πληροὶ ὄντως πάντας τοὺς ὁρους τῆς ὑγιεινῆς, οἱ δὲ γονεῖς καὶ κηδεμόνες, οἱ περὶ τῆς ὑγείας καὶ καλῆς διαίτης τῶν τέκνων τῶν κηδόμενοι, δύνανται διὰ μίαν ἐπισκέψεως νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τῶν ἀνωτέρων.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπίβλεψις τῶν μαθητῶν ἀνετέθη τῷ ἱατρῷ κ. Μπαλίῃ.

Διδασκτρα καὶ τροφεῖα: Τῆς μὲν τάξεως τῶν τελειοφοίτων καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος οἱ μαθηταὶ

πληρῶνουν οἱ μὲν ἐσωτερικοὶ λ. Τ. 60 ἐτησίως, οἱ ἡμίτροφοι 30, οἱ δὲ ἐξωτερικοὶ 20. Τῶν λοιπῶν γυμνασιακῶν τάξεων οἱ μὲν ἐσωτερικοὶ πληρῶνουν ἐτησίως λ. Τ. 50, οἱ ἡμίτροφοι 26, οἱ δὲ ἐξωτερικοὶ 18. Τῆς δὲ ἀσικῆς σχολῆς οἱ μὲν ἐσωτερικοὶ πληρῶνουν ἐτησίως λ. Τ. 45, οἱ ἡμίτροφοι 23, οἱ δὲ ἐξωτερικοὶ 15.

Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν ἤρξαντο ἀπὸ τῆς Δευτέρας 29 Αὐγούστου, τὰ δὲ μαθήματα ἄρχονται ἀπὸ τῆς 12 Σεπτεμβρίου. Πλείονες πληροφορίες δίδονται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ἐν τῇ γραφείῳ τῆς διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀμπανόζ, ἀριθμ. 1.

ΤΟ ΔΙΔΑΣΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Τοῦ ἑλληνικοῦ τμήματος

Κ. Ἀράτης δ. φ. γυμνασιάρχης, Δ. Πρίφτης δ. φ., Γ. Ἀσπρωτίτης δ. φ., Γ. Παπαδόπουλος δ. φ., Σ. Σταματιάδης δ. μ., Αθ. Ἰωάννου δ. φ., Χ. Δονάτος θεολόγος, Γ. Ἡλιάδης π. δ. ἐποδιδευθυντής, Κ. Βασιλειάδης, Αθ. Γεωργιάδης, Π. Οἰκονόμου, Α. Πράσιος, διδασκαλισταί, Ν. Διαμαντίδης, Γ. Διαμαντίδης.

Τῶν τουρκικῶν

Σααδεδδὶν βέης, Σ. Μαυρομυίτης, Π. Μελιτόπουλος.

Τοῦ γαλλικοῦ τμήματος

G. VATELOT, Licencié ès Lettres. Professeur de Philosophie, littérature et histoire. Directeur Général. — A. MOSSE, Diplômé de l'école supérieure de commerce de Marseille. Comptabilité, cours de marchandises, économie, politique et géographie commerciale. — P. ROUSSELLE, attaché au secrétariat de la Dette Publique. Mathématique commerciale et financiers. — A. BILLIOTTI, Docteur en Droit de l'Université de Paris. Législation commerciale et financière. — D. IRAT, Bachelier ès sciences. Mathématique. — A. BOUCHEZ Officier d'Académie. Littérature, his-

toire et style. — E. BORNIER, Bachelier ès lettres et Docteur en Droit. — M. LOUAT, Certificat d'aptitude pédagogique. Conversation. — H. BEKES, Arithmétique. — L. PRASSINOS, Traduction. — TRIAY, Professeur suppléant. — N. DIAMANDIDES.

Τῆς ἀγγλικῆς

Ο κ. HUGUES.

Τῆς γερμανικῆς

Ο κ. Κ. Ἀράτης.

➔ ΑΣΤΕΙΑ ➔

Ὁ κύριος αὐστηρῶς πρὸς τὸν ὑπάλληλόν του :
— Διατὶ, κύριε, φιλεῖτε τὴν γραμματέα μου ὅταν λείπω ;

Ὁ ὑπάλληλος :

— Ἀν μὲν εἶπατε, ὅτι ὀφείλω νὰ σᾶς ἀντικαθίστῃ εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις σας κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας ;

Εἰς Ἀγγλὸς συνοδευόμενος ἀπὸ δύο κυρίας πηγαίνει εἰς τὸν Νιαγάραν.

Ὅτε ἐρωτᾷ τὸν ὁδηγόν του :

— Καὶ λοιπὸν ἐπλησίασαμεν τὸν καταρράκτην ;
— Εἴμεθα πολὺ πλησίον καὶ ἂν αἱ κυρίαι εὐάρεστηθῶσι νὰ σιωπήσουν διὰ μίαν στιγμὴν, θ' ἀκούσετε τὸν φρεβρόν του θόρυβον !

— Πόσον γάλα δίδει ἡ ἀγέλας αὐτὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ;

— Ὅκτὼ ὀκάδας.

— Καὶ πόσον ἐξ αὐτοῦ πωλεῖτε ;

— Δέκα, κυρία.

ΟΛΑΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΩΣΙ

ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΚΛΗΡΩΣΙΣ 2/15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Διὰ τὴν ἀγοράσιν ἢ μίαν ὁποιαδήποτε λαχειοφόρον ὁμολογίαν, ὀφείλει κατ' ἐλάχιστον ὅρον νὰ δεσπῇ περὶ τοῦτον τῶν πέντε λαχῶν Τουρκίας, ἐφ' ἧς διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγοράζει

ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποκτῇ τρεῖς τύχας ἀντὶ μιᾶς, κατὰ συνέπειαν ἔχει μεγαλειέραν ἐλπίδα νὰ κερδίῃ ἓνα τῶν μεγάλων λαχρῶν, οἱ ὁποῖοι ποικίλουν ἀπὸ ΦΡΑΓΚΑ

250000

150000

125500

100000

75000

62500

10000

εἰς τὰς (6) ἐξ ἐτησίας κληρώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται δημοσίᾳ ἐν Ἀμστελδάμῳ, ὑπὸ τὸν ἑλεγχον Συμβολαιογράφου, εἰς τὰς 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 Ἀπριλίου, 2)15 Ιουνίου, 2)15 Αὐγούστου, 2)15 Ὀκτωβρίου καὶ 2)15 Δεκεμβρίου, κατὰ τὰς ὁποίας δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχνοὶ κερδίζουν διάφορα ποσά.

Αἱ κληρούμεναι ὁμολογίαι πληρῶνται ἀμέσως εἰς μετρητὰ καὶ ἀνευ ἐκπτώσεως. Οὐδέποτε παραγράφονται ὅσα δήποτε ἔτη βραδύτερον καὶ ἂν παρουσιασθῶσι.

Ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς τὸ ἴδιον, ἀνταλλάσσονται τὰς ὁμολογίας ἀζημίως διὰ τὸν ἀγοραστήν δι' ἄλλων μὴ κληρωθεισῶν.

Ἐπὶ ἐνεσχῶν τῶν ὁμολογιῶν τῆς Κτηματικῆς Πίστεως Ὀλλανδίας, δανείζομεν μίαν λίραν Τουρκίας ἐφ' ἑκάστης μὲ τόκον 6 0/0 ἐτησίως.

Ὑπὸ ἐποπὴν ἀσφαλείας αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶναι πρώτης τάξεως, διότι ἡ Κτηματικὴ Τράπεζα τῆς Ὀλλανδίας, ἔχουσα κεφάλαια εἰς μετοχὰς καὶ ὁμολογίας Φρ. 114,000,000, ὑποχρεοῦται νὰ τὰ χρησιμοποῖ μόνον εἰς δάνεια ἐπὶ κτημάτων.

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

ΓΡ. ΧΡ. 166

δι' ἑκάστην ὁμολογίαν πληρωνόμενα ἐφ' ἅπασι

Δι' ἀγορὰς ἀποταθῆτωσαν πρὸς τὴν «Λαϊκὴν Ὀθωμ. Πίστιν» (Π. ΑΔΕΛΥ καὶ Σα) ὁδὸς Μετρεμπανέ, Χουριέτ χάν, ἀριθ. 13—15, Γαλατὰ-Κωνσταντινουπόλιν, (Credit Populaire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriet han, 13—15).

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ ἐμβάζωσι καὶ τὸ τίμημα διὰ μανδανόστ ἢ τσέκ.

Σημ. — Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν.

ΣΕΛΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

‘Εξ έκτενοῦς πραγματείας, τὴν ὁποίαν ἐκ Μοναστηρίου μᾶς ἀποστέλλει φιλογενὴς ἀνὴρ, ἀποσπῶμεν τὰ κατωτέρω, μὴ δυνάμενοι ἐλλείψει χώρου νὰ δημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον.

Το ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐθνικὴ Ἀνάγκη» ὥραϊον καὶ ἐπικαιρὸν ἀρθρον τοῦ κ. Θ. Κ. Μ., τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ ὑπ’ ἀριθμ. 53 φύλλῳ τοῦ ‘Απ’ ‘Ολα», ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ γεννηθῶσιν ἐν τῇ διανοίᾳ μου καὶ ἄλλα ὁμοίως φύσεως ἐκπαιδευτικὰ ζητήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ὁμοίως πρέπει νὰ γίνῃ ποιά τις σκέψις, ἵνα μὴ ὑστερήσωμεν ἄλλων λαῶν ἐν τῷ σπουδαιότατῳ ζητηματι τῆς ἀναπύξεως καὶ διαμορφώσεως τοῦ ἡμετέρου γένους. Ἐν τῶν σχετικῶν ἐλαττωμάτων μας εἶνε καὶ ἡ ἀμέλεια ἢ ἐκ μέρους τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ, ἄρρενός τε καὶ θήλεως, ἐπιδεικνυομένη εἰς τὸ κύριον καὶ οὐσιώδες ζήτημα τῆς καλῆς γραφῆς. Νομίζω, ὅτι, ἄνευ φόβου διαψεύσεως, δύναμαι νὰ διαταθῶ, ὅτι ἡ προγενεστέρα ἡμῶν γενεὰ ἦν μᾶλλον καλαισθητικὴ εἰς τὸ σημεῖον τῆς καλλιγραφίας, διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν διδάσκαλοι πλείοτερον ἐπεμελοῦντο τοῦ σπουδαίου τούτου μέρους τῆς ἐκπαίδευσως τῆς νεολαίας. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ταῦτα διατεινόμενος θὰ ἐξεγείρω τὸν χόλον πολλῶν διδασκάλων, οἵτινες ὀξείαν ἴσως θὰ ἐκπέμψωσι κραυγὴν διαμαρτυρίας, θὰ θελήσωσι δὲ ἴσως νὰ δικαιολογηθῶσι, προβάλλοντες τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι τὸ πάλαι οἱ διδάσκαλοι ἐπεμελοῦντο κάλλιον τῆς καλλιγραφίας, διότι πλείοτερον διέθετον καιρὸν, διότι ἔλειπον τὰ κοινὰ βοηθητικὰ λεγόμενα μαθήματα, οἷον ἡ φυσικὴ ἱστορία, ἡ ἰχθυογραφία κτλ. Ἀλλ’ ἂς μοὶ ἐπιτρέψωσι νὰ τοῖς παρατηρήσω, ὅτι τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο δὲν εἶνε παντάπασιν ἰσχυρὸν πρὸς δικαιολογίαν οὕτως ἐνόχου ἐλλείψεως. Μὴ πῶς σήμερον τὸ μάθημα τῆς καλλιγραφίας δὲν εἶνε πανταχοῦ εἰσηγμένον, μήπως δὲν ὑπάρχουσιν ἱκαναὶ ὥραι διατεθειμέναι πρὸς διδασκαλίαν αὐτῆς; Βεβαίως ὑπάρχουσιν. Ὁ μόνος ἄρα λόγος τῆς παραμελήσεως καὶ μὴ ἀποτελεσματικῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, εἶνε ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία, ἐλλείψεις καλαισθησίας καὶ ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῆς νεολαίας γίνεται βαθμιαία, ἵνα δὲ ἀποφέρῃ οὐσιώδη καὶ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα, δεόν νὰ ὑπάρχῃ ποιά τις ἀλληλεγγύη μετὰ τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ καὶ νὰ μὴ ἀδιαφορῇ ὁ εἰς τῶν διδασκάλων διὰ τὰ ἐλλιπῆ προϊόντα τῆς διδασκαλίας τοῦ ἄλλου. Μία μικρὰ συμβουλή καὶ σύντησις, διδομένη κατὰ καιροῦς τοῖς μαθηταῖς διὰ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἑλλειψιν, καίπερ μὴ ἀνταναγκάζωσιν κατ’ εὐθείαν εἰς τὸν διδίσκαλον, τὸν κατόπιν παραλαμβάνοντα τὸν μαθητὴν, οὐ μόνον ἐνόχλησιν τίνα ἢ ἀπώλειαν χρόνου δὲν θὰ προεκάλει, ἀλλ’ ἐξ ἐναντίας θὰ κατεδείκνυε τὸ ἐν γένει ἐνδιαφέρον τοῦ διδασκάλου ἢ καθηγητοῦ καὶ θὰ ἐξύψωνεν ἔτι μᾶλλον τὸ γόητον αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ μαθητοῦ καὶ τῆς κοινῆς ἐν γένει.

Τὸ ζήτημα τῆς καλῆς γραφῆς δὲν ἔχει, ἄλλως τε, σχέσιν μόνον πρὸς αὐτὴν τὴν γραφὴν, ἥτις ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει νὰ εἶνε καλὴ καὶ ἀρτία. Ἀναπτύσσει ἐν γένει τὸ αἶσθημα τῆς καλαισθησίας, διδάσκει τὸν μαθητὴν νὰ ἦν μᾶλλον ἐπιμελής καὶ καθάριος εἰς ὅλας τὰς πράξεις του καὶ ἐν γένει καθιστᾷ αὐτὸν πανταχοῦ καὶ πάντοτε μᾶλλον ἀξιопρεπῆ καὶ εὐπρόσωπον.

Ἡ καλὴ, ἄλλως τε, γραφὴ πλὴν τῶν ἄλλων συστατικῶν ἐλέγχει καὶ ἀνατορφήν ἐπιμελεμένην καὶ χαρακτῆρα εὐγενῆ καὶ ἀξιάγαστον. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸν κανόνα τοῦτον δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ προβεβηκυίας ἡλικίας ἀνθρώποι καὶ οἱ

πολύασχολοι, οἱ κατ’ ἀνάγκην καταφεύγοντες εἰς τὴν ταχυγραφίαν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐπειδὴ οὐδεὶς, πιστεύω, ὑπάρχει ὁ ἀρνούμενος, ὅτι ἡ καλὴ γραφὴ εἶνε ὑπὸ πᾶσιν ἐποπὴν ἀριστον τῷ ἐγγραμματῷ συστατικὸν καὶ ἐπειδὴ ἀλλαχοῦ μεγάλῃ εἰς αὐτὴν δίδεται σημασία, φρονῶ, ὅτι καιρὸς εἶνε, ἵνα καὶ ἡμεῖς συντόμως ἐπιληφθῶμεν τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος καὶ φροντίσωμεν, ἵνα λείψῃ ἀπ’ ἡμῶν ἀσχημία, ἥτις ἤκιστα τμήν τὰ ἡμέτερα σχολεῖα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς τελουμένην διδασκαλίαν. Ἀνάγκη νὰ συναισθανθῶμεν πάντες, ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεωρῶμεν ὡς πάρεργα καὶ ἐπουσιώδη πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀλλαχοῦ τοσαύτης τυγχάνουσιν ἐπιμελείας, ἀλλὰ νὰ προνοῶμεν διὰ πᾶν καλὸν καὶ ἐξευγενιστικὸν στοιχεῖον τῆς ἐκπαίδευσως, ἐν τῶν ὁποίων εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ καλὴ καὶ ὥραία γραφὴ. Ἐπιμεληθῶμεν λοιπὸν ταύτης καὶ ὤμεν βέβαιοι, ὅτι θὰ προσφέρωμεν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἡμῶν ὑπηρεσίαν πρῶτης τάξεως καὶ πολλοῦ λόγου ἀξίαν.

Α. Γ. Ζ.

Ποῦναν Ρουμανίας, Ἀμαλ. Χρήστου. Τίμ. ἐλήφθη, ἐνεργ. ἀποστ. 1 β’ ἑξάμ. καὶ ἐξακολουθήσ. καὶ τὴν γ’, ἥς τὸ τίμημα ἀναμένομεν, εὐχαριστ.

Σινώπην, Τρ. Ι. Γουρεμ. Τίμημα β’ ἑξάμ. ἐλάβ. Γράμ. τίνες ἀριθ. ἐλλείπ. ὅπως ἀποστείλ. — Σέρρας, Δ. Βαργεμ. Ἐνεργ. δι’ ἐτήσ. διάστ. Φυλ. ἀποστ. ταχ. ἰδιαιτ. — Στράντζαν. Δ. Σιτσανίδην. Δηλώσατε τίνες ἀριθ. ἐλλείπ. ὅπως ἀμέσως ἀποστείλ. Λυπούμ. πολὺ ἀφοῦ στέλ. νὰ μὴ τὰ λαμβάνετε. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν εἴμεθα πρόθυμοι.

Χηλὴν, Π. Ε. Παζ. Τίμ. γ’ ἑξ. ἐλήφθη, εὐχ. συμμορφούμεθα. — Εὐστό. Ἀντ. Σᾶς εὐχάρ. διὰ κολακευτ. λέξ., ἂς ἀφειδῶς ἐν τῷ ὥραϊῳ σας γράμ. διὰ τὸ ‘Απ’ ‘Ολα» ἀναφέρ. Ἀντίτ. ἐλ. αἰκούμ. πέμπ. ταχ. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ στέλ. ἰδιαιτ. εἰς ὑμᾶς. — Χίον, Γεώργ. Βλαστόν. Παρακ. νὰ δηλώσ. τίνες ἀριθμ. δὲν ἐλάβ. ὅπως ἀποστείλ. ἀμέσως δι’ ὑποδείκν. ταχυδρ. — Χαρτούμ, Γ. Τσιπούρ. Ἀντίτιμον ἐλάβ. πέμπ. εἰς Μπονάρ-Χισάρ. Ἀναμ. τίμημα γ’ ἑξάμ. — Χαϊμανά. Δ. Μοντέβ. Ἐλήφθ. γρ. 12. Τὸ τίμημα εἶναι 12 1/2. Ἐγγραφαὶ ἀρχ. ἀπὸ φυλ. 53. — Χαμηδιέ, Κυπ. Γεωργ. Ἀποστείλ. ταχ. καὶ γραμματ. Φύλ. ἀποστ.

Ἀδριανούπολιν, Ἀν. Περιφ. τίμ. ἐλ. ἀνενεώσ. εὐχαριστ.

Βαλίκεσερ, Π. Παζ. Ἐνεργ. Α. Καλ. φύλ. στέλ. γρ. 20 ἐλήφθ., τοῦ ἐτήσιου τίμημ. ὅμως ὄντιος 25 γρ. ἐχρεώσ. ὑμᾶς διὰ 5 γρ. ὡν τὴν ἀποστ. ἀναμ. εὐχαριστοῦμεν.

Γκιουμουλδζίαν, Π. Ζωίδ. Τίμ. γ’ ἑξ. ἐλ. εὐχ. φύλλα σας θὰ φυλάττονται εἰς τὸ γραφεῖον μέχρι νεωτέρας σας.

Κωνσταντῖαν Ρουμανίας, Ἀχ. Δημητροπ. Φύλλα πέμπ. ἐν αὐτοῖς θὰ ἴδετε τοὺς ὁρους.

ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς Δύσεις τῶν ἐν τῷ 56ῳ φύλλῳ δημοσιευμένων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

‘Απ’ ‘Ολα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἰδρυθεῖσα τὸν Αὐγούστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—
» τὸ ἐξωτερικόν » » » » Φρ. 8.—

Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ ‘Απ’ ‘Ολα» ἐκτυπῶνται ἐβδομαδιαίως εἰς ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

- 1.—Οὐδεμία αἴτησις ἐγγραφῆς γίνεται δεκτὴ ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.
- 2.—Τὸ τίμημα ἐμβάζεται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ ταχυδρομ. ἐπιταγῆς (mandat poste), ἢ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς, ἢ διὰ τουρκικῶν γραμματοσήμων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.
- 3.—Αἱ ἀποδείξεις φέρουσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ διευθυντοῦ καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου.
- 4.—‘Ολαί αἱ διαφημίσεις προσπληρόνονται.
- 5.—Τὰ ἀποστέλλόμενα πρέπει νὰ εἶναι ἐνυπόγραφα. Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.
- 6.—Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχονται ἀπ’ ἐκάστης ἑξαμηνίας.
- 7.—Διὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν διευθ. ἴσεως δεόν ν’ ἀποστέλληται 1 γρόσιον.

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

τῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὸ 53ον φύλλον τοῦ ‘Απ’ ‘Ολα».

- 1)

Α
Ν
Ρ
Ο
Δ
Ο
Ν
Ρ
Ο
Μ
Ε
Δ
Α

2. Σαρδῶνυξ — Σαρδῶ — νύξ.

3. Χάρις — Ρίς — Χάρης — Πάρις

4. Φλόξ — καπνός

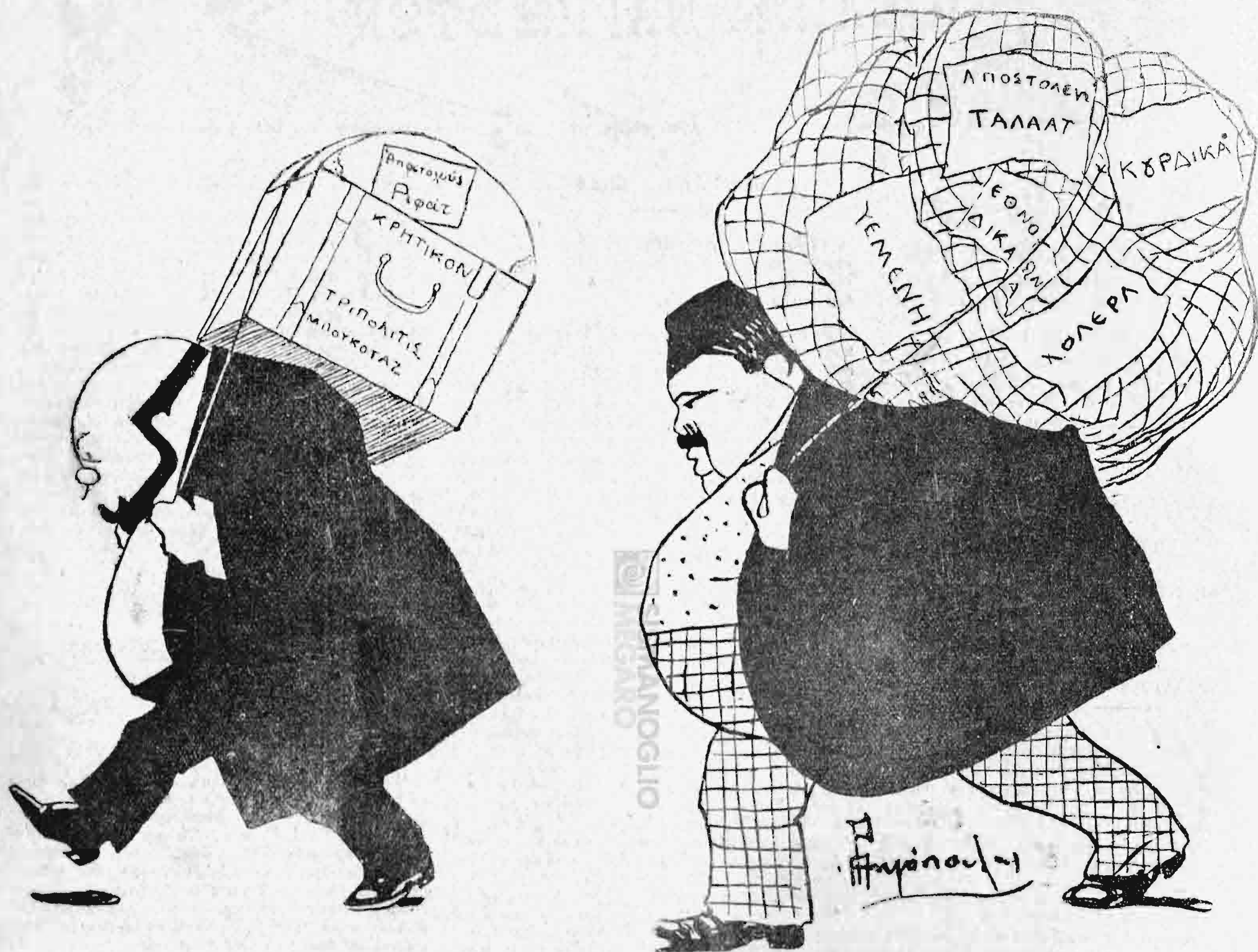
5. Οἱ ταξειδιῶται ἦσαν 7, τοὺς εἶλεσε δὲ ὁ ξενόδοχος ὡς ἐξῆς:

[Ε | Π | Τ | Α] οὕτως οἱ ἐπτά ταξειδιῶται

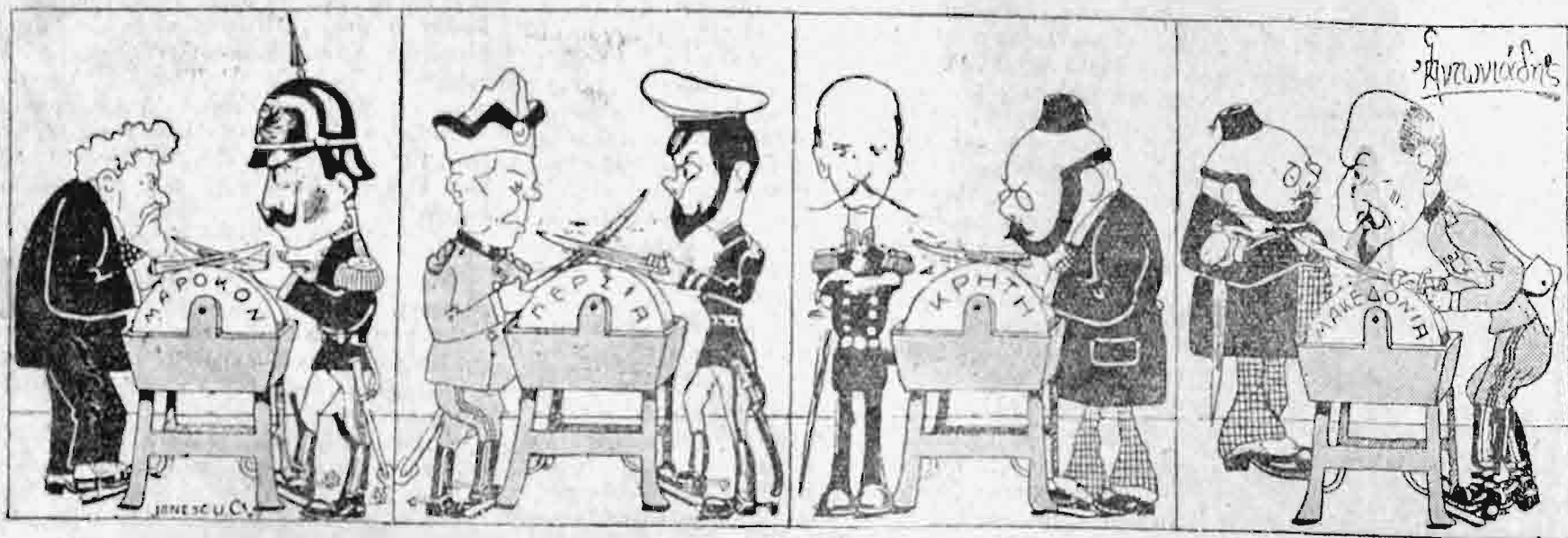
ἐχώρεσαν εἰς 4 δωμάτια καὶ ἔμεινε καθεὶς χωριστά.

Τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθέντων, τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν καὶ τὰ βραβεῖα θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Οι αἰχρονιες τὰς ἁμαρτίας τῶν ἄλλων.

Γενική πολιτική επιθεώρησης.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

Τύπ. 'Εμπορικόν'· 'Αριστοβούλου, 'Αναστασιάδου και Σ'ς.